

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα του 'Ακαδημαϊκού ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΑΝΩΔ. Μετάφρασις ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ]

[Συνέχεια ἴδε σελ. 145.]

Κ'

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Ἡ κυρία Εὐφροσύνη πολλὴν ὥραν ἔμεινε λιπόθυμος. Ἀφ' οὗ συνήλθε, δὲν εἰξευρε καὶ αὐτὴ ἂν ἦσαν ἀληθινὰ ἄσα ὑπέφερεν ἢ ἂν ἦσαν ὄνειρον. Τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει καὶ εἰς τὴν θέσιν τῶν, καὶ τὰ παιγνίδια τοῦ μικροῦ Στεφάνου, καὶ τὸ βιβλίον τοῦ ἀνοικτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἡλῖος λαμπρὸς ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον. "Ἐβλεπε δεξιά καὶ ἀριστερὰ φοβισμένη, ὡς νὰ εἴηται κάτι τι. Ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν κλίνην τῆς καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν κλίνην τοῦ Στεφάνου τῆς, ἀλλὰ ἡ κλίνη ἦτο κενὴ καὶ ὁ Στέφανος ἔλειπε. Τότε ἐκθρομήθη ἡ δυστυχῆς μήτηρ ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἀληθῆ: « Παιδί μου! παιδί μου! Ἄνεφώνησε καὶ εὐθὺς ἐλιποθύμησε.

"Ὅταν συνήλθε πάλιν, ἐκάθητο πλησίον τῆς ὁ γηραιὸς ἐφημέριος καὶ ἐκράτει τὰς χεῖράς τῆς καὶ προσήγγετο. Ἐκείνη δὲ παρεκάλε: τὸν σεβάσιμον γέροντα καὶ ἔλεγε:

« Πῆτέ μου, ἄγιε ἐφημέριε, θέλω νὰ μάθω τὰ πάντα, μὴ φοβῆσθε νὰ μὴ πᾶθω τίποτε, δὲν ἔχω τίποτε, πῆτέ μου, σὰς παρακαλῶ.

Ὁ ἐφημέριος εἶπεν εἰς αὐτὴν ὅτι εἰξευρεν. Ἐκείνη δὲ ἤκουσεν καὶ δὲν ἐχόρταινε νὰ ἀκούη. Μόνον ἐκ διαλειμμάτων διέκοπτε τὴν σπαρακτικὴν διήγησιν τοῦ σεβασίου γέροντος λέγουσα: « Παιδί μου! μάτια μου!

Ἀφ' οὗ δὲ ὁ ἱερεὺς ἐτελείωσεν, ἡ δυστυχῆς μήτηρ ἀνεφώνησε:

« Λοιπὸν τετέλεσται, ἀπέθανεν. Ὅλα τὰ ἄλλα ἐπέστρεψαν καὶ αὐτὸ μοναχὰ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ ποτέ! Νὰ σας εἰπῶ ἓνα λόγον, ἄγιε ἐφημέριε; Ὁ τι ἔπαθα, τὸ ἤξιζα ὁ Θεὸς μ' ἐτιμώρησε καὶ ἔκαμε πολὺ καλὰ.

"Ἡμῖν κακὴ μήτηρ καὶ σὰς το λέγω νὰ το εἰξεύρετε. Εἶχα χάσῃ δύο τέκνα, καὶ μου ἀπέθαναν εἰς τὰς ἀγκάλας μου, τὰ ἔθαφα μόνη μου καὶ ἔπρεπε νὰ περάσω τὴν ζωὴν μου νὰ τα κλαίω. Ἐγενήθη ὁ Στέφανος καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη τα εἶχα σχεδὸν ἀφημονήσῃ. Τὸν εἶχα κρυφὸν καμὰρι καὶ ἡ ευμορφία τοῦ με ἐμέθυσε. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ὁ σύζυγός μου νὰ μὰς εὐρῃ. Ὅταν ἀνεχώρησα ἐχαρισθήμεν λυπημένοι, καὶ τώρα μετ' ὀλίγον ἐμελλομεν νὰ ἐνωθῶμεν μετὰ χαρᾶς. Ὅχι, βλέπετε, ἡ εὐτυχία μου ἦτο πάρα πολλή! δὲν εἶχα δικαίωμα νὰ εἶμαι τόσο εὐτυχῆς. Ὁ Θεὸς με ἐτιμώρησε καὶ δὲν παραπονοῦμαι καθόλου.

» Καὶ εἶπειτα ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία, ἐγὼ πταίω διότι ὁ Θεὸς τόσα προμηνύματα μου ἔστειλε. Αὐτὴ ἡ θάλασσα τὴν ὁποῖαν τόσο πολὺ ἠγάπα, δὲν εἰξεύρετε πόσον με ἐφρότιζε. Σὰν νὰ μ' ἔλεγε κανεὶς ὅτι το προσεῖλκυε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μού το καταπῆ. Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ ἔχω τὸν νοῦν μου καὶ στιγμὴν νὰ μὴ το ἀφίσω ἀπὸ τὸ πλευρόν μου, καὶ ὁμως ἀπεκοιμήθην ὡς βλάξ!»

* ΚΑΛΗ ΜΕΡΑ, ΠΑΠΑΚΗ ΜΟΥ! * (Σελ. 163)

«Έλεγε δὲ ταῦτα χωρὶς καθόλου νὰ διακρύβῃ, χωρὶς νὰ κλαύσῃ, ἀλλὰ μόνον ἐστέναζεν, εἶχε δύσπνοιαν καὶ περιοδικὰ ἐξάψεις παραφροσύνης.

«Μὴ κἀμνωμεν κρότον, σιγά σιγά. Μὴ ἠμιλῆτε δυνατὰ, διότι καὶ τὰ τρία κοιμῶνται ἐκεῖ. Ἐκλείσα τὴν κουνουπιέρα νὰ μὴ ἐνοχλῆ τὰ ματάκια τῶν τῶ πολὺ φῶς. Τί καλά! Ὁ καπετὴν Κουπιᾶς τὰ ἤρε καὶ τὰ τρία πλαγιασμένα ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Βράχου τῶν Γλάρων. Καὶ δὲν εἰσεύρετε πῶσον εἶνε κουρασμένα. Ὅταν ἐξυπνήσουν θὰ σὰς τα δεῖξω. Τὸ μεγάλο ὀνομάζεται Πετράκης, τὸ δεύτερον Νίκος καὶ τὸ τρίτο τὸ μικρότερον εἶνε ὁ Στέφανος. Νὰ ἰδῆτε τί εὐμορρα ὅπου εἶνε καὶ τὰ τρία! εἶνε μὰ χαρὰ.»

Ὁ ἐφημέριος τοῦ χωρίου οὔτε Βασίλειος ἦτο οὔτε Χρυσόστομος, ἀλλὰ τὰ δάκρυα τὰ ὅποια ἔρρεον εἰς τὰς μαμαραμμένας παρειὰς του, ἦσαν εὐγλωττότερα παντὸς λόγου ῥητορικοῦ.

«Κυρία, εἶπε πρὸς τὴν τάλαιναν μητέρα, κυρία, ἐγὼ εἶμαι ἠλικιωμένος. Βίε τὸν βίον μου ἀπήνησα καὶ εἶδα πολλὰς δυστυχίας καὶ συμφορὰς ἀλλὰ σὰς ἠμολογῶ ὅτι συμφορὰν ὡς τὴν ἰδικὴν σὰς δὲν εἶδα οὐδὲ ἀπήνησα ποτὲ μου. Βεβαίως εἴσατε πολὺ ἀξιολύπητος, διότι οἱ ἄνθρωποι δὲν δύναται νὰ σὰς βοηθήσουν. Ὡστε στηριχθῆτε εἰς τὴν χεῖρα ἢ ὅποια σὰς ἐρράπισε, καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἢ ὅποια δύναται νὰ σὰς βοηθήσῃ. Ὁ Θεὸς δὲν σὰς τιμωρεῖ ἀλλὰ σὰς δοκιμάζει. Μὴ λησιμονεῖτε ὅμως δεῖτε καὶ ἄλλα καθήκοντα νὰ ἐκπληρώσατε ἐδῶ κάτω. Ἐνθυμηθῆτε, ὅτι εἴσατε σύζυγος χριστιανῆ, ὁ σύζυγός σὰς δὲν εἶνε ἐλιγώτερον ἀξιολύπητος, καὶ σήμερον ἴσα ἴσα ἔχει ἀνάγκη τῆς ἀγάπης σὰς καὶ τῆς παρηγορίας σὰς.

— Ἀλήθεια, πάτερ μου, αὐτὸ τὸ παιδί ἦτον ἡ ζωὴ του. Δὲν πρέπει ὁ Γεώργιος νὰ ἔλθῃ ἐδῶ! Πρέπει νὰ τον ἐμποδίσωμεν! Ὡς τὸ γράφω διὰ νὰ τον προδιαθέσω... ἀλλὰ τί νὰ του εἰπῶ, Θεέ μου! τί νὰ του εἰπῶ! Βοήθει μοι, Θεέ μου, δὲν ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς τὴν κεφαλὴν μου, εἶμαι παράφρων!

Καὶ ἐξήτει νὰ εὐρῇ τὰ πρὸς γραφὴν. Ἐν ᾧ δὲ ἀνεσκάλιζε τὰ διάφορα χαρτῖα, ἤρρεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολὴν ἐσφραγισμένην, ἢ ὅποια εἶχεν ἔλθῃ ταχυδρομικῶς χθές, καὶ ἐληγομνήθη ἐνεκα τῆς κοινῆς συμφορᾶς.

Παρευθὺς σχίζει τὸν φάκελον καὶ ἀναγινώσκει:

Τῆ 14 Σεπτεμβρίου.

«Δὲν ἀντέχω πλέον! καλὰ μ' ἔγραψες ὅτι αἱ ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις δὲν εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ κυττάξῃ ὁ ἄνθρωπος. Τὰ ἀφύω λοιπὸν ὅλα ἐδῶ σύξυλα, καὶ πετῶ εἰς τὴν ἀγκάλῃ σου. Ὡ, ἀγαπητὴ μου Εἰρήνη, ἀγαπητέ μου Στέφανε, χαρὰ μου καὶ παρηγορία μου, θὰ σὰς ἴδω καὶ θὰ σὰς σφίξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Σεῖς εἴσατε ὁ μόνος θησαυρός μου ἐπὶ τῆς γῆς, σεῖς εἴσατε τὸ πᾶν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε μηδέν. Ἀπόψε ἀναχωρῶ μὲ τὴν ἔκτακτον ἀμαξοστοιχίαν, καὶ μεθαύριον, ὦ, τί χαρὰ! μεθαύριον θὰ εἶμαι ὁ εὐτυχέστατος σύζυγος καὶ ὁ εὐτυχέστατος πατὴρ, ὁ εὐτυχέστατος τῶν ἀνθρώπων ἢ χαρὰ μου εἶνε ἀπερρίγραφτος.

» Χαίρετε καὶ καλὴν ἀντάμειψιν Γεώργιος»
— Ἄγισ ἐφημέριε, ἠκούσατε τί γράφει: Ἐρχεται, καὶ πῶς ἐγὼ θὰ τον ἴδω! πάρτε με ἀπ' ἐδῶ, κρύφατέ με πουθενά, διότι ἐντὸς μᾶς ὄρας θὰ εἶνε ἐδῶ! Καὶ τί νὰ του εἰπῶ ὅταν μ' ἐρωτήσῃ διὰ τὸ παιδί του; νὰ του εἰπῶ ὅτι δὲν ἔχει πλέον παιδί; ὅτι ἀπέθανεν ὁ Στέφανός του ἀπὸ τὴν ἀμέλειάν μου, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ τὸ προσέχω καὶ νὰ μὴ το ἀφίνω στιγμὴν ἀπὸ κοντὰ μου; Ἄχ! τί νὰ κάμω; ἔλατε νὰ φυγῶμεν, ἢ καλλίτερα μείνετε καὶ σεῖς μαζί μου, σὰς παρακαλῶ, λυπηθῆτέ με. Ἐγὼ θὰ πάγω νὰ κρυφθῶ, ἢ ὅταν ἔλθῃ πῆτὲ του ὅτι ζῶ ἐγὼ καὶ ὅταν με φωνάξῃ, τότε εὐθὺς ἔρχομαι. Εἴσατε καλῶς, ἄγε ἐφημέριε, καὶ εἰσεύρετε πῶς νὰ ἠμιλῆτε εἰς τοὺς δυστυχεῖς. Πῆτὲ του ὅτι ἐγὼ ζῶ καὶ ὅτι θὰ προσπαθῶ νὰ ὑποφέρω τὴν ζωὴν. Θὰ ζήσωμεν ἐγὼ δι' ἐκεῖνον καὶ ἐκεῖνος δι' ἐμὲ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εὐρωμεν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν τὰ φιλτατὰ μὰς, τὰ ὅποια ἐδῶ ἐχάσαμεν!»

• ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ! ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ! • (Σελ. 161)

«Παιδί μου! ματῖα μου!»

Ἐν ᾧ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ἠκούσθη κρότος ἀμάξης ἢ ὁ τὸ γνωστὸν λεωφορεῖον.

Ἡ κυρία Εἰρήνη προσεπάθησε νὰ κινηθῇ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο, ὡς νὰ εἶχον κερρωθῇ οἱ πόδες της ἐπὶ τοῦ πατώματος.

Τὸ λεωφορεῖον ἐστάθη.

Βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὴν κλίμακα.

Ὁ ἐφημέριος ἠγέρθη καὶ ἔβλεπε πρὸς τὴν θύραν.

Ἄφνης ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ ἐπιφαίνεται ὁ κύριος Γεώργιος φαιδρός καὶ χαιρών, διότι δὲν εἶχε μάθῃ τίποτε.

«Φύγε! φύγε!» ἀνεφώνησε τρέμουσα ἡ κυρία Εἰρήνη, καὶ κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της. Δὲν ἠδυνήθη νὰ εἰπῇ τίποτε περισσώτερον, διότι τὴν κατέλαβον λυγμοὶ σφοδροί.

«Θάρρος, κύριε! εἶπεν ὁ ἐφημέριος. Ὁ Θεὸς ἄλλην μίαν φορὰν σὰς δοκιμάζει... Θάρρος... καὶ χάριν ὑμῶν καὶ χάριν ἐκεῖνης!»

Ἄλλ' ὁ κύριος Γεώργιος ἵστατο ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ κατωγλιῶ τῆς θύρας, τεταραγμένος καὶ ἄνω κάτω.

«Στέφανε! ἐνεφώνησε διὰ φωνῆς σπαρακτικῆς... Στέφανε!! ἐπανελάβε καὶ ὤρμησεν εἰς τὴν μικρὰν κλίνην τοῦ υἱοῦ του.

— «Στέφανε!!! ἀνεφώνησε καὶ ἐκ τρίτου, καὶ ἀπέσυρε τὸ κωνοπέδιον τῆς κλίνης μετὰ πολλῆς ὀρμῆς.

Ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἐραπλωμάτος βλέπει ὄγκον περιτυλιγμένον ἐντὸς σαλλιοῦ.

Ὅταν ὁ κύριος Γεώργιος ἀνεφώνησε τὴν τρίτην φορὰν δυνατώτερα «Στέφανε!!!» ὁ ὄγκος ἐκινήθη, τὸ σάλι ἐξετυλίχθη, καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἦτο ἐντὸς ἀνεπλήρησεν εἰς τὸν λαμὸν τοῦ κυρίου Γεωργίου καὶ ἀνεφώνησε:

«Καλὴ μέρα, παπάκη μου!»

Ἡ κυρία Εἰρήνη καὶ ὁ γηραιὸς ἐφημέριος ὡς ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ Στεφάνου, ὤρμησαν πλησίον τῆς κλίνης, νομίζοντες ὅτι βλέπουν θναίον. Ὁ εὐτυχὴς πατὴρ ἐκάθισε, διότι ποῦ εἶχε δύναμιν νὰ σταθῇ! Ἐκράτει ἐπὶ τῶν γονάτων του τὸν υἱόν του, καὶ τον ἔβλεπε καὶ δὲν ἐχόρταινεν.

Ἡ κυρία δὲν εἰσεύρε ποῦ εὐρίσκειται, καὶ δὲν ἐπίταυσε τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει θναίον.

Μακάριοι γονεῖς!

ΚΑ'

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΠΡΟΕΚΥΝΗΤΑΙ

Τὴ ἡμέρα ἦτο ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη! Πόσοι συγκινήσεις συνέβησαν κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν!

Ἡ εἰδησις διεδόθη ἀστραπηδῶν ὅτι ὁ Στέφανος εὐρέθη εἰς τὴν κλίνην τοῦ ζωντανός. Πῶς εὐρέθη; οὐδὲ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰσεύρε. Ἐνθυμεῖτο μόνον ὅτι τον ἐσάρωσε τὸ κύμα ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ Βράχου τῶν Γλάρων, καὶ τίποτε ἄλλο.

Πάντες οἱ κάτοικοι ἐρώναζον ὅτι ἔγινε θαῦμα, ὅτι ἄγγελος Κυρίου ἔφερε τὸ παιδίον εἰς τὴν κλίνην του.

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς συνηθροίσθησαν ἔξω τῆς θύρας τῆς κυρίας Εἰρήνης καὶ ἐπολιόρκουν τὴν οἰκίαν. Ἦθελον καὶ κλᾶ νὰ ἴδουν τὸν Στέφανον. Ἠναγκάσθη λοιπὸν ἡ κυρία Εἰρήνη νὰ τον λάβῃ εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ παράθυρον. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις τῶν χωρικῶν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ περιγραφῇ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς χαρᾶς εἰς μόνον ἄνθρωπος ἐφαίνετο ἀδιάφορος, ὁ κωφάλαλος Πιπιᾶς, ὁ ὅποιος ἐκάθητο εἰς τὸ κατώγειον τῆς θύρας τῆς κυρίας Εἰρήνης καὶ ἔτρωγεν ἡσυχὰ ἡσυχὰ μίαν ξηρὰν γωνίαν ἄρτου καὶ κρομμύδιον.

Ἀφ' οὗ παρηλθεν ἡ πρώτη συγκίνησις, ἡ κυρία Εἰρήνη ἀνεγνώρισεν τὸ σάλιον ἐντὸς τοῦ ὀποίου ἦτο περιτυλιγμένος ὁ υἱός της. Ἦτο αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶχεν ἀρῆσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πιπιᾶ. Τὴ παράξενον νὰ εἶχε καὶ ὁ Πιπιᾶς τὸν δάκτυλόν του εἰς τὴν νεκρανάστασιν τοῦ Στεφάνου; Μὲν ἡ μήτηρ προσοθάνετο τὴν ἀλήθειαν χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἔγινε. Ἀλλὰ πρὶν το εὐρῇ ὁ νοῦς της, τὸ ἤρρεν ἡ καρδιά της.

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῆ.

Ἐν ἀνάτιον τὸ ὅποιον ἐχάθη τὴν νύκτα ἐκ τοῦ λιμένος, εὐρέθη εἰς τὸ γαιτοκῶν χωρίον ἔρημον, χωρὶς ἐπιβάτην, πλησίον μικροῦ κολπίσκου. Ταυτοχρόνως ἔγινε γνωστὸν καὶ τὸ ἐξῆς: Πλησίον τοῦ κολπίσκου, ὅπου εὐρέθη τὸ ἔρημον ἀνάτιον, ἦτο μικρὰ καλύβη, εἰς τὴν ὅποιαν ἐκάθητο πτωχὸς ἐργάτης μετὰ τῆς γυναίκας του. Ὁ σύζυγος ἔτυχε νὰ εἶνε ἀρρωστος καὶ ὄλην νύκτα ἡ σύζυγος

• ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΓΟΝΕΙΣ! •

ἐκάθητο εἰς τὸ προσκεφάλαιόν του διὰ νὰ τον προσέχη. Μίαν ὥραν πρὶν φέξῃ, ἡ θύρα τῆς καλύβης ἤνοιξε μόνη τῆς ὡς νὰ την ὄθισεν ἀπ' ἐξω ὁ ἀνεμος, καὶ εἰσῆλθεν ὁ Πιπιᾶς, κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας του μικρὸν παιδίον. Τὸ παιδίον ἦτο ἀναίσθητον καὶ νεκρὸν ὑπὸ τοῦ ψύχους. Ὁ Πιπιᾶς ἐζαίνετο ἀλλοιωμένος, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ὡς θαυλοὶ ἀναμμένοι.

Εὐθὺς εἰσῆλθεν, ἤρπασε δύο δεμάτια κλαδία ξηρὰ καὶ τα ἔρριψεν εἰς τὴν ἐστίαν καὶ εὐθὺς ἤναψαν. Ἐκάθησεν ἐμπροσθεν τῆς ἐστίας καὶ ἐθέρμαινε τὸ παιδίον. Ἐπειτα ἀνέσυρεν ἐκ τοῦ σκικκίου του μικρὰν φιάλην καὶ ἔσταξεν εἰς τὸ στόμα τοῦ μικροῦ ὀλίγας σταγόνας οἴνου.

Μετὰ εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας ἐσηκώθη καὶ ἀπῆλθεν ὅπως εἶχεν ἔλθῃ, μὲ τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἐκοιμάτο ἤσυχον ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Λοιπὸν ὁ ἄγγελος Κυρίου, ὁ ὁποῖος εἶωσε τὸν Στέφανον, ἦτο ὁ Πιπιᾶς.

Καλέ, τί λέγετε; ὁ Πιπιᾶς! αὐτὸ τὸ τέρας, αὐτὸς ὁ μοχθηρὸς, αὐτὸς ὁ βλάξ; Μάλιστα, μάλιστα, αὐτὸς αὐτότατος! Βλέπετε, ἀγαπητοὶ μου ἀναγνώσται, τί κατορθώνει ὁ καλὸς τρόπος

καὶ ἡ ἀγαθότης τῆς φυγῆς καὶ ἡ ἐλεημοσύνη; τὸ θῆριον τοῦ κάμνου ἀγγελον. Ἡ ἀγαθότης τῆς κυρίας Εἰρήνης καὶ αἱ θιπταὶ καὶ αἱ περιποιήσεις τοῦ μικροῦ Στεφάνου κατώρθωσαν, ὥστε νὰ αἰσθανθῇ ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην καὶ ἀφοσίωσιν ὁ ἀκαίσθητος κεφάλαιος, ὁ βλάξ Πιπιᾶς!

Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη ἐκοιμάτο ἐντὸς τῆς ἀναίσθητου καρδίας τοῦ Πιπιᾶ, καὶ τότε μόνον ἐξύπνησεν ὅταν εἶδε τὴν ἀγωνίαν τῆς δυστυχοῦς μητρός. Ὁ Πιπιᾶς ἀνόησεν ὅτι εἶχε φύγῃ καὶ ὁ Στέφανος

μετὰ τῶν ἄλλων παιδιῶν, καὶ ὅτι ἡ ζωὴ του ἐκινδύνευε! λοιπὸν χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τί κάμνει, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται ὅτι ἡ πράξις του εἶνε ἥρωικὴ καὶ ἀξία θαυμαστοῦ, ἔτραξεν εἰς τὸν λιμένα, ἔβασεν ἐν ἀκάτιον καὶ ἀπέπλευσεν εἰς τὸν Βράχον τῶν Γλάρων. Ἐβάσσε δὲ ἴσα ἴσα τὴν στιγμήν ὅπου τὸ ἀγριὸν κύμα ἐσάρωνε τὸν Στέφανον, καὶ τον ἤρπασε.

Θεοῦ φώτισις ἦτο βέβαια, διὰ νὰ μὴ χαθῇ ἀδικίως τὸ καλὸν παιδίον.

Μετὰ πολλοὺς κόπους καὶ κινδύνους ὁ Πιπιᾶς ὠδήγησεν τὸ ἀκάτιον εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ ἀπ' οὗ ἐπήδησεν ἔξω, ἔτραχε φέρων τὸ πολύτιμον φορτίον του.

Εἰσῆλθεν, ὡς εἴδομεν, εἰς τὴν πτωχικὴν καλύβην, τὸν ἐθέρμαινε τὸν Στέφανον καὶ ἀπ' ἐκεῖ τον ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Εἰρήνης εἰς τὴν κλίνην του, χωρὶς νὰ λάβῃ κανεὶς εἰδήσιν, διότι ὡς ἐνθυμείσθε, πάντες ἔλειπον κάτω εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἔβηνον τὰ παιδία των, ὥστε πρὶν ἀκόμη ὑπάγῃ ὁ καπετὰν Κουπιᾶς μὲ τοὺς γονεῖς τῶν παιδιῶν διὰ νὰ ἀνακαλύψουν ποῦ εἶνε, ὁ Στέφανος ἦτο πλαγιασμένος εἰς τὸ κρεβάτακι του.

Ὅταν ἔμαθεν ἡ κυρία Εἰρήνη τὰ καθ' ἕκαστα τῆς σωτηρίας τοῦ ἀγαπητοῦ υἱοῦ τῆς, προσεκάλεσε τὸν Πιπιᾶν καὶ τον ἠρώτα διάφορα πράγματα. Ἀλλὰ ὁ τάλαις βλάξ τίποτε δὲν ἐνθυμείτο.

— Φίλησέ τον, Στέφανέ μου, τὸν σωτήρᾶ σου! εἶπεν ἡ κυρία Εἰρήνη καὶ ἔρριψε τὸν υἱὸν τῆς εἰς τὸν λαμπρὸν τοῦ Πιπιᾶ.

Ὁ Πιπιᾶς, ἀνείσθητος παρετήρει πότε τὴν μητέρα καὶ πότε τὸν υἱόν. Ἐπειτα ἔφερεν εἰς τὸ στόμα του τὸν δάκτυλον ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον του

* ἘΚΑΘΙΣΕΝ ἘΜΠΡΟΣΘΕΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ.

εἶχε δέσῃ ἄλλοτε ἡ κυρία Εἰρήνη, ἐκύταξε πάλιν τὸν υἱὸν καὶ τὴν μητέρα καὶ ἀπεμακρύνθη.

Τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν πρῶι πρῶι τὰ παιδία ἦσαν κάτω εἰς τὴν προκουμαῖαν κατὰ γραμμὴν μὲ τὰ ἑορτάσιμα φορέματά των. Ὅταν ἐσήμανεν ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ, ἐξεκίνησαν. Ἐβάδιζον ἀνυπόδητα καὶ ἐκράτουν καὶ μίαν λαμπάδα. Ὅταν ἦσαν ἐπὶ τοῦ Βράχου τῶν Γλάρων εἶχαν τάξῃ εἰς τὴν Παναγίαν τὴν Ἐλεούσαν ἀνσώθων, νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἀνυπόδηται νὰ τὴν λειτουργήσουν. Ἐμπρὸς ἐβάδιζον τὰ παιδία καὶ ὀπισθεν ἤρχοντο αἱ οἰκογένειαι των. Τελευταῖοι ἤρχοντο οἱ γονεῖς τοῦ Στεφάνου.

Τὴν αὐτὴν ὥραν ὁ ἐφημέριος τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ μὲ πάντας τοὺς κατοίκους καὶ μὲ τὸν σταυρὸν καὶ τὰ ἐξαπτέρυγα καὶ τὰς σημαίας, ἐξεκίνησεν εἰς προῦπάντησιν τῶν παιδιῶν. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐφόρουν τὰ ἑορτάσιμά των. Εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου συνηγήθησαν αἱ δύο συνοδείαι, καὶ μετὰ ψαλμῶν καὶ ὕμνων ἐφθασαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῆς Ἐλεούσης.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας ὁ ἐφημέριος εἶπε πρὸς τὰ παιδία τὴν ἐπομένην προσλαλίαν:

« Ἀγαπητά μου παιδία,

Διὰ τὴν παρακοὴν τὴν ὁποῖαν ἐκάματε εἰς τοὺς γονεῖς σας, ὁ Θεὸς βλέπετέ σας ἐτιμώρησεν. Ὅταν ἐκινδυνεύσατε ἐπάνω εἰς τὸν Βράχον, ἐβοήθησεν ὁ Θεός. Ὅταν εἶδετε ἐμπρὸς σας τὸν θάνατον, παρεκάλεσα τὸν Θεόν, καὶ ὁ Θεὸς εὐθὺς σας εἶωσε. Τὰ πάθημά σας τούτο ἄς σας γίνῃ μάθημα, παιδία μου. Νὰ ἔχετε ὑπακοὴν καὶ σέβας εἰς τοὺς γονεῖς σας, καὶ μὴ τοὺς συγχέετε, νὰ ἀγαπᾶσθε μετὰδὲ σας καὶ ὅτι δῆποτέ σας τύχῃ, πάντοτε νὰ ἔχετε τὴν ἐλπίδα σας εἰς τὸν Θεόν. Εἰζεύρετε πολὺ καλὰ ποῖός τον εἶωσε τὸν Στέφανον. Κατ' ἀρχὰς ἐνομιμάμεν ὅτι τον ἐπήρην ἄγγελος Κυρίου καὶ τον εἶωσεν ἐκ θαύματος. Ἀλλὰ καὶ πάλιν αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔγινε μήπως τάχα δὲν εἶνε θαῦμα; Καὶ

ἐπειδὴ ὁ πανάγαθος Θεὸς ὅταν θέλῃ νὰ κάμῃ ὅ τι ἔχει ἀποφασίσῃ μεταχειρίζεται πολλάκις τοὺς χειροτεροτέρους ἀνθρώπους, διὰ τοῦτο, παιδία μου, μάθετε ὅτι πρέπει νὰ φέρεσθε πρὸς πάντα ἀνθρώπον μὲ καλὸν τρόπον καὶ ποτέ σας νὰ μὴ περιφρονητὴ μὴδὲ νὰ πειράζετε κανένα.»

Ὅταν ἐπαγγέλλον εἰς τὸ χωρίον των οἱ μικροὶ μας φίλοι, τοὺς ἐπερίμενον ἀπροσδόκητος καὶ ἀνέλπιστος εὐχαριστήσις. Ὁ κύριος Γεώργιος ὁ πατήρ τοῦ Στεφάνου εἶχε παραγγείλῃ νὰ στήσουν μεγάλην σκιάδα κάτω εἰς τὴν παραλίαν. Ὑπὸ τὴν σκιάδα ἦτο ἐστρωμένη τράπεζα μὲ παντὸς εἶδους φαγητὰ κρέα καὶ γλυκίσματα ἄφθονα, διαφόρους καρπούς καὶ φιάλας οἴνου κίλου.

Συμποσίαρχον, ὅπλα δὴ ἀρχηγὸν τοῦ συμποσίου ἀνεκῆρυξαν τὸν Στέφανον, ὁ ὁποῖος ἄνωγος εἶπεν ὅτι ἡ ἀρχηγία τοῦ συμποσίου πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τὸν Κουπιᾶν, διότι του ἀξίζει. Ὁ μικρὸς ἤρωας δὲν εἶπεν ὅχι, ἀλλὰ καθὼς ἐπὶ τοῦ Βράχου τῶν Γλάρων εἶδειξε τόσῃν, γενναϊότητα καὶ δραστηριότητα καὶ εὐφυΐαν, ἀπαράλλακτα καὶ εἰς τὸ συμπόσιον εἶδειξε τόσῃν προθυμίαν καὶ ὄρεξιν, ὥστε

ὑπερέβη τοὺς συντρόφους του καὶ ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο ἄξιος νὰ τοὺς διοικῇ καὶ εἰς τὸ νέον τοῦτο εἶδος τοῦ πολέμου, νὰ εἶνε ταυτοχρόνως καὶ ναύαρχος καὶ συμποσίαρχος.

Ὁ κύριος Γεώργιος καὶ ἡ κυρία Εἰρήνη ἔμειναν ὀλίγας ἀκόμη ἡμέρας εἰς τὸ χωρίον. Ἀπεξημίωσαν τὸν καπετὰν Κουπιᾶν καὶ του ἠγόρασαν ἀκάτιον καλλίτερον ἐκεῖνου τὸ ὁποῖον ἐτυρπολήθη ἐπὶ τοῦ Βράχου τῶν Γλάρων. Ὁ καπετὰν Κουπιᾶς ἐξήγησεν ὡς δαῖγμα εὐχαριστίας νὰ ἐνομασθῇ τὸ ἀκάτιον «Στέφανος» καὶ ἐγράψῃ τὸ ὄνομα χρυσοῖς γράμμασι. Καὶ ὁ μικρὸς Κουπιᾶς, ὁ ἐγγονὸς Θωμᾶ τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Ταυμπουλίας, ἔλαβε δῶρον ὠρολόγιον ἀργυρεῶν, μὲ ἐπιγραφὴν κεχαραγμένην: «Πέτρον Κουπιᾶ δωδεκαετῆ εἰς ἐνθύμησιν τῆς 15 Σεπτεμβρίου».

Περὶ τὸν νὰ εἰπωμεν ὅτι δὲν ἐληγημονήθη καὶ ὁ

* ἘΤΡΕΧΕ ΦΕΡΩΝ ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΦΟΡΤΙΟΝ ΤΟΥ. [Σελ. 164]

« ΚΑΙ ΣΥΜΠΟΙΕΙΡΧΟΣ » (Σελ. 165)

Πιπιάς. Ἀλλὰ πῶς νὰ τον ἀνταμείψουν αὐτὸν τὸν δυστυχῆ; Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθησαν νὰ του κτίσουν μικρὰν καλύβην, ἢ νὰ τον σταλοῦν εἰς φιλανθρωπικὸν κατάστημα. Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ταῦτα ἦσαν ἀκατόρθωτα, διότι ὁ τάλας Πιπιάς δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ προσέχη τὴν καλύβην του καὶ νὰ την φυλάττη, ὥστε εἰς τίποτε δὲν ἠθελῆ του ὠφελῆσαι. νὰ τον κλείσουν πάλιν εἰς φιλανθρωπικὸν κατάστημα ἦτο τῶν ἀδυνάτων, διότι δὲν ἦτο συνηθισμένος εἰς τὸν καθιστικὸν βίον, αὐτὸς ὄλων τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη ἐπλανᾶτο ἐπάνω κάτω, μεταβαίνων ἀπὸ τοῦ ἑνὸς χωρίου εἰς τὸ ἄλλο. Περιωρίσθησαν λοιπὸν νὰ τον συστήσουν εἰς τὸν ἐφημέριον τοῦ γειτονικοῦ χωρίου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκαν καὶ ἀρκετὸν ποσὸν χρημάτων διὰ νὰ φροντίξῃ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀτυχοῦς κωφαλάου.

Τέλος ἦλθε καὶ ἡ ὥρα νὰ ἀναχωρήσουν. Ὅλον τὸ χωρίον συνώδευσε τὴν οἰκογένειαν τοῦ κυρίου Γεωργίου. Ὁ Στέφανος ἦτο κατηρῆς καὶ περίλυπος. Τὴν στιγμὴν ὅπου ἐμελλε νὰ ἀναβῆ εἰς τὸ λεωφορεῖον, κατεφίλησε πάντας τοὺς μικροὺς συντρόφους του, καὶ πᾶσαι αἱ μητέρες ἐφίλησαν τὴν κυρίαν Εἰρήνην.

Μετ' ὀλίγας ὥρας ἦσαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου. Ὁ Πιπιάς εἶχεν ἀκολουθήσῃ περὶ τὸ λεωφορεῖον καὶ κατῴρθησε νὰ φθάσῃ πρὶν ἐκπλεύσῃ τὸ πλοῖον. Ἐστάθη πολλὴν ὥραν ἐπὶ τῆς προκυμαίας ἀκίνητος καὶ ἔβλεπε τὸ πλοῖον ἀοπλῆον καὶ ἐξερχόμενον τοῦ λιμένος. Καὶ ὅταν πλέον ἀπεμα-

κρύνθη πολὺ καὶ δὲν ἐφαίνετο πλέον, ἐκάθισε πρῶτη φοράν εἰς τὴν ζωὴν του καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ ὡς μωρὸν παιδίον, ἀπαρηγόρητος.

ΚΒ'

ΕΠΙΛΟΓΟΣ. — ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΕἰΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΝ

Τὸ ταξίδιον ἦτο λαμπρότατον καὶ πολὺ εὐάρεστον. Ἀλλὰ ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἤρχισαν οἱ γονεῖς νὰ ἀνησυχῶν. Ἐνθυμίσαθε τί ἔγραφεν ἡ κυρία Εἰρήνη εἰς τὸν ἄνδρα τῆς περὶ τοῦ Στεφάνου; Πῶς νὰ το σκλαβώσουν τὸ θαλασσοπούλι τὸν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐν ᾧ ἦτο συνηθισμένος εἰς τὸν ἀέρα τῆς θαλάσσης. Καὶ πράγματι μόλις ὁ Στέφανος ἔμεινε δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ εὐθὺς ἤρχισε νὰ ἀγριεύῃ, ὡς πτηνὸν τὸ ὁποῖον ἐκλείσαν εἰς κλωδίον. Καὶ ἡ κυρία Εἰρήνη ἐστενοχωρεῖτο πολὺ, διότι καὶ αὐτὴ εἶχε συνηθιστὴ εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ δὲν τὴν ἔμελε τόσον τόσον διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς ὅσον διὰ τὸν ἀγαπητὸν τῆς υἱόν.

Ὁ κύριος Γεώργιος ἔλεγεν εἰς τὴν γυναῖκά του: « Δὲν ἔχεις δίκαιον, Εἰρήνη μου, νὰ ἀνησυχῆς διὰ τὸν Στέφανόν μας. Δὲν τον βλέπεις πόσον εἶνε εὐρωστος καὶ ζωηρός; Ὅσα συνηθιστὴ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἐβδομάδας. Τώρα θὰ ἀρχίσωμεν νὰ κάμωμεν συγγῆς ἐκδρομὰς καθὲς Κυριακὴν καὶ ἑορτήν, καὶ νὰ ἴδῃς τί θὰ σου γίνῃ ὁ υἱός μας ».

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

« ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ »

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΚΥΝΑΡΙΟΥ

Τὸν πατέρα μου δὲν τον ἐγνώρισα, ἀλλὰ τὴν μητέρα μου τὴν ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά. Μοὶ φαίνεται ὅτι τὴν βλέπω ἀκόμη. Φαίνεται ὅτι ὑπέφερε πολλὰς λύπας εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἀλλ' ἡ μεγαλύτερα ἀπ' ὅλας ἦτον ὅταν τῆς ἐπνίξαν τὰ τέσσαρα παιδιά της, τὰ δυστυχισμένα ἀδελφάκια μου. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ μητέρα μου κατῴρει μὲ μίαν πτωχὴν οἰκογένειαν ἀπὸ τρία ἄτομα, τὸν σύζυγον, τὴν σύζυγον καὶ τὴν μικρὰν τὴν κόρην ὁ σύζυγος ἦτο ἐμβαλωτής, ἡ σύζυγός του ἐπῆγαινε εἰς τὰς οἰκίας καὶ ἐσφραγίζε, καὶ ἡ κόρη ἐπεριποιεῖτο τὸ πτωχικὸν οἰκοκυρεῖόν των καὶ ἐπεδιόρθωνε τὰ ὀλίγα ράκη των. Ἡ μητέρα μου εἶχεν οὕτως εἰπεῖν γεννηθῆ εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην καὶ τὴν μετεχειρίζοντο μὲ κάποιαν προσοχὴν. Ἀλλ' ὅταν ἔσχε τὸ δυστύχημα νὰ γεννηθῇ πέντε σκυλάκια, τότε πλέον κενεὶς δὲν μας ἐλυτθῆ. Ἡ μικρὰ κόρη, συγκινηθεῖσα ἀπὸ τὸ παράπονον τῆς μητρός μου ἠθέλησε νὰ χάρισῃ τὴν ζωὴν τοῦλάχιστον εἰς ἕν ἀπὸ ἡμᾶς· ἀλλ' ἡ διαταγὴ ἦτο καθαρὰ: καὶ τὰ πέντε ἔπρεπε νὰ πνιγῶμεν εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Πειραιῶς.

Μᾶς ἔδωκαν εἰς ἕν σκληρόκαρδον παιδί, τὸ ὁποῖόν μας ἔβαλεν εἰς ἕν σακκὶ καὶ μας ἐπῆρε νὰ μας πνίξῃ χωρὶς νὰ εἴπῃ μίαν παρηγορητικὴν λέξιν εἰς τὴν μητέρα μου καὶ εἰς τὴν Σοφίαν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν καταλυπημένα.

Ἀμα ἐφθασεν εἰς τὴν Φρεατῶ ἀνεποδογύρισε τὸ σακκὶ, καὶ ἡμᾶς ἤρχισαμεν νὰ κλαίωμεν μετ' ἐν λάκτισμα ἔρριψε τὰ τέσσαρα ἀδελφάκια μου εἰς τὴν θάλασσαν. Εἰς στεναγμὸς, τὸν ὁποῖον δὲν εἰμπόρεσα νὰ πνίξω, τὸν ἔκαμε νὰ με ἴδῃ.

— Τί, εἶπε μετ' ἐν βροχιασμένῃ του φωνῇ, ἐσὺ ζωντανὸ εἶσαι ἀκόμη;

Καὶ ἠτοιμάζετο νὰ με ρίξῃ εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως εἶχε ρίξει τὰ ἀδελφάκια μου, δτε ἀπὸ ὑψηλὰ ἠκούσθη μία φωνὴ, γλυκεῖα φωνὴ, χαριτωμένη, ἡ ὁποία ὠμοίαζε μετ' μουσικὴν.

Ἦτο ἡ φωνὴ μιᾶς ὠραίας ξανθῆς κόρης, ἡ ὁποία ἦτο ἐκεῖ περίπατον μετ' τὴν παιδαγωγὸν τῆς.

— Παιδί! παιδί! Μὴ το πνίγῃς αὐτὸ τὸ εὐμορφο σκυλάκι! δός μου τὸ ἐμένα.

Τὸ παιδίον ἔστρεψε καὶ εἶδε τὴν καλοσυνδουμένην κόρην καὶ ἀφ' οὗ με ἔπιασεν ἀπὸ τὸν λαμὸν διηθύνθη τρέχον πρὸς αὐτήν.

Ἡ κόρη εἶχε πλησιάσει ὀλίγον.

— Πόσα θέλεις; εἶπε.

— Θὰ μου δώσῃς πενήντα λεπτά. Εἶσαι εὐχαριστημένη;

— Πολὺ εὐχαρηστημένη! καὶ ἔνευσεν εἰς τὴν παιδαγωγὸν τῆς νὰ πληρώσῃ, αὐτὴ δὲ ἐξέβαλεν ἕν μικρὸν χρηματοφυλάκιον καὶ ἐπλήρωσε τὸ παιδίον.

Ἐμὲ δὲ ἐπῆρεν ἡ προστάτις μου εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς. Ἀπὸ τὴν εὐμορφοὺν ἐκείνην φωλεὴν ἐσήκωνα τὸ κεφάλι μου καὶ ἔβλεπα τὸν δρόμον νὰ λάμπῃ ἀπὸ τὸν ἥλιον, καὶ ἔβλεπα ἀμύξας νὰ πηγνοεῖρχωνται εἰς τὸ Φάληρον!

Ἀλλὰ οὐτε ὁ ἥλιος ἐκεῖνος, οὐτε τὸ ὠραῖον θέαμα τὸ ὁποῖον ἔβλεπα δὲν κατῴρθησαν νὰ με κάμουν νὰ λησμονήσω τὴν Σοφίαν, καὶ ὅτι ἔβλεπα, δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ τί, διὰ νὰ ἴδω τὰ δύο ἐκείνα καπνισμένα δωμάτια ὅπου ἤμην μαζί τῆς, τὴν σκοτεινὴν καὶ ὑγρὰν αὐλήν, ὅπου ποτὲ δὲν ἐμδαίνεν ὁ ἥλιος, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλ' ὅπου ἦτο ἡ μητέρα μου!

Μετ' ἐν τέταρτον ἐμβήκαμεν εἰς μίαν μεγαλοπρεπὴ καὶ ἀρχοντικὴν οἰκίαν, ἀφ' οὗ ἐπεράσαμεν ἀπὸ ἕνα ὠραῖον κῆπον· δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἦσαν δύο μεγάλαι κλίμακες, εἰς καθὲ βαθμίδα ἦτο μία πελωρία γλάστρα μετ' ἕνα λεμονέαν. Ἡ παιδαγωγὸς ἀνέβη ἀπὸ τὴν ἀριστερὰν κλίμακα ἡ κόρη ἀπὸ τὴν δεξιὰν. Ἀφοῦ δὲ ἐπέρασε δύο αἰθούσας γεμάτας ὠραιότατα ἐπιπλα, ζωγραφίας καὶ καθρέπτας, ἐμβήκεν εἰς ἕν δωμάτιον μικρὸν καὶ κομψόν ἐντὸς αὐτοῦ ἐκάθητο μία γραῖα κυρία, καλοσυνδουμένη ἢ ὁποῖα ἔπλεκεν ἕν μάλλινον χειροτέχνημα.

Τὸ κοράσιον ἐμβήκε πηδαῖν, τραγωδοῦν, καὶ ἀναποδογύρισε δύο καθέκλας, αἱ ὁποῖαι τὸ ἠμπόδιζον νὰ περάσῃ, ὠρμησεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς γραίας, τὴν ἐφίλησε θερμῶς εἰς τὰς παρειάς. Ἐγὼ ἐπήδησα ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τῆς καὶ ἤρχισα νὰ σιγογαυγίζω.

Ἡ κυρία δυσηρεστήθη καθὼς φαίνεται ἄμα ἤκουσε τὴν φωνὴν μου, καὶ ὠπισθοδρόμησε μετ' ἀνησυχίαν.

— Τί σκυλί εἶνε αὐτό; εἶπε παρατηροῦσά με μετ' περιφρόνησιν διὰ μέσου τῶν ματογυαλιῶν τῆς.

Εἶνε ἕνα σκυλάκι, μάμμη, ἕνα εὐμορφο σκυλάκι που ἐγλύτωσα ἀπὸ τὸν θάνατον. Φαντάσου, ἕνα παιδί ἦταν ἔτοιμο νὰ το πετάξῃ εἰς τὴν θάλασσα. Πιστεύω πως θὰ μ' ἀφήσῃς νὰ το ἔχω, δὲν εἶν' ἔτσι, μάμμη μου;

Καὶ παρετήρει με παρακλητικὸν τρόπον τὴν γραῖαν κυρίαν.

Αὐτὴ δὲ ἐτραβήθη ἀκόμη περισσότερο ὀπίσω, καὶ ἐψιθύρισε μισοκλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς της:

— Νὰ μ' ἀφήσῃς ἡσυχῇ καὶ σὺ καὶ τὰ ζῶά σου!

Ἡ κόρη ὡς νὰ τῆς ἤρκεσεν ἡ ἀπάντησις ἐκείνη, ἔστρεψε καὶ ἐφίλησε τὴν μάμμην τῆς· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον παρατηρήσασα τὴν σοβαρὰν καὶ ψυχρὴν ὄψιν τῆς μάμμης καὶ πρὸ πάντων τὰ μισοκλειόμενα μάτια τῆς, ἔγινε καὶ αὐτὴ σοβαρὰ, καὶ ἐξῆλθε κρατοῦσά με εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν.

Μετ' ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ὅπου με ἔβαλεν ἐπάνω εἰς ἕνα μικρὸν καναπέον.

— Θά σου δώσω γάλα, μού εἶπεν ἐνῶ ἐξεδύετο θά σου δώσω γάλα καὶ μπισκότα καὶ ζάχαρι. Θά πενῶς, χωρὶς ἄλλο. Ἐπειτα θά σε λούσω, θά σου βάλω μίαν εὐμορφὴ καρδελίτσα εἰς τὸν λαιμό σου, θά γίνω μητέρα σου.

Ἡ λέξις μητέρα τῆς ἐνθούμιζε φαίνεται λυπηρὰ πράγματα, διότι ἀφήκε παρευθὺς τὴν ἐνδυμασίαν τῆς καὶ ἔτρεξεν εἰς μίαν φωτογραφίαν κρημασίαν ἐπάνω ἀπὸ τὴν κλίνην καὶ παριστάσαν ὠραιωτάτην κυρίαν, καὶ τὴν ἐφίλησε μὲ βαθὺν ἀναστεναγμόν.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον μητέρα, ἐπιθύρῃσε πρώτα, ὅταν ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸ σχολεῖον κατέβαιναν ἕως εἰς τὴν σκάλαν, μ' ἐφιλοῦσεν, ἤθελε νὰ μάθῃ πῶς ἐπέρασα τὴν ἡμέραν, ἂν εἴξευρα καλὰ τὰ μαθημάτά μου, ἂν ἔδειξα καλὴν διαγωγὴν, ἂν ἤμην καλὰ εἰς τὴν υγιάν μου ἔπειτὰ μ' ἐρωτοῦσε μὴν ἐκρύωσα εἰς τὸν δρόμον, ἂν ἤθελα τίποτε, νὰ πῖω, νὰ φάγω, νὰ ξεκουρασθῶ ποτὲ δὲν με ἄρῃνε ἀπὸ πλησίον τῆς καὶ ὅταν ἡ παιδαγωγός μου ἔσφιγγε τὰ χέρια μου μὲ τὰ ξηρὰ τῆς χέρια ἐγένετο σοβαρὰ καὶ τῆς ἐρώναζε: «Μὲ τὸ γλυκὸ, μὲ γλυκὸ καὶ ὄχι μὲ τέτοιο τρόπο!» Τώρα ἡ μάμμη μου εἶναι γραῖα καὶ ἀρρωστη, ὁ πατέρας μου, ἀφ' οὗτου ἀπέθανε ἡ μητέρα μου ἐσυχάθηκε τὸ σπῆτι καὶ περὶ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν λέσχην μονάχα εἰς τὸ γεῦμα καὶ εἰς τὸ δεῖπνόν του βλέπω, ἀλλὰ οὔτε λέξις μου λέγει, καὶ εἶνε ὅλο συκωμένος εἰς τὴν ἀναθεματισμένην ἐφημερίδα του. Ἡ παιδαγωγός μου φέρειται πλέον σκληρὰ καθημέραν καὶ με βασανίζει ἀκατάπαυστα μὲ τὸν Λαφονταῖνόν τῆς! Κανένα δὲν ἔχω πλέον νὰ μ' ἀγαπᾷ!

Ἐπειτα διὰ μιᾶς τὸ πρόσωπόν τῆς μετέβαλεν ἐκφρασίαν.

— Ἐγὼ σένα, ἐξηκολούθησε θωπεύουσα με, ἔχω σὲ καὶ τὸν Χαρτωμένον. Σεῖς οἱ δύο θά εἴσε οἱ φίλοι μου.

Ἐγὼ ἔμεινα συλλογισμένον. Ἐσκέφθην διὰ καὶ εἰς τὰ πλοῦσια μέγαρα ὅλα λείπουν ἅμα λείπη ἡ μητέρα.

Ἀλλὰ ποῖος ἦτο αὐτὸς ὁ Χαρτωμένος; Δὲν ἤγγησα νὰ τον γνωρίσω.

Φαντασθῆτε ἓνα σπουργίτην θυμωδὴ καὶ κακόν, ὁ ὁποῖος ἅμα τῶ ἐναντιόνοτον εἰς τὸ παραμικρὸν ἀγρίευσεν ἐσίγων, τὰ πτερὰ τῆς μικρᾶς του κεφαλῆς καὶ ἐδάγκανεν ἀλύπητα. Ἡ καλὴ κόρη τον ἠγάπα σὰν τὰ μάτια τῆς καὶ ἐνούμιζεν ὅτι καὶ αὐτὸς τὴν ἠγάπα ἐπίσης. Ἀλλ' ὁ Χαρτωμένος δὲν ἠγάπα τὴν κυρίαν του ἠγάπα τὰ ζαχαρωτὰ καὶ τοὺς σπόρους μὲ τὰ ὁποῖα ἦτο γεμάτον πάντοτε τὸ κομψὸν συρμάτινον κλωβίον του, ἠγάπα πρὸ πάντων τὰ τρυφερὰ ραδιῖα, διὰ τὰ ὁποῖα τρελλαινόνται πολλὰ πουλιὰ.

Ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἠγάπησα μὲ τὴν καρδίαν μου τὴν κυρίαν μου δὲν ἔφευγα ποτὲ ἀπὸ κοντὰ τῆς καὶ ὅταν ἤρχοντο οἱ διδάσκαλοι καὶ τῆς ἔκαμαν μάθημα ἢ ἐπήγαινε εἰς τὸ σχολεῖον, ἐγὼ ἔμεινα ζαρωμένος ὀλοκλήρους ὄρας ὀπίσω ἀπὸ ἐν προσκέφαλον τοῦ ἀνακλίντρον.

Ἐν ταῦτοις ὁ σπουργίτης ἀπὸ τὸ ὑψηλόν του κλωβίον παρετήρει τὰ δένδρα τοῦ κήπου καὶ ἐκελάδει μερικὰ μελαγχολικὰ τραγοῦδιχα τὰ ὁποῖα με ἔκαμαν νὰ συλλογίζωμαι τὴν μητέρα μου καὶ τὴν σκοτεινὴν μου αὐλήν...

Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ἡ Εὐτέρπη, ἡ ἀγαπητὴ μου κυρία, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν κατακόκκινη, κομμένη, μὲ δυνατὸν βήχα. Ἡ παιδαγωγός τὴν ἔβαλεν ἀμέσως εἰς τὴν κλίνην καὶ ἔστειλε νὰ φωνάξῃ τὸν ἰατρὸν. Φαίνεται ὅτι ἦτο πολὺ σοβαρὰ ἢ ἀσθενεία, διότι ἡ γραῖα ἔλαγε καὶ τὴν ἔφερον τρεῖς φορὰς τὴν ἡμέραν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐγγόνης τῆς, καὶ ὁ πατήρ τῆς ὅστις ἦτο ἄλλοτε βουλευτὴς καὶ ὑπουργός δὲν ἔφυγε πλέον ἀπὸ τὸ προσκέφαλόν τῆς. Ἐκεῖ ἔτρωγε, ἐκεῖ ἐκοιμάτο, ἐκεῖ ἀνεγίνωσκε τὰς ἐφημερίδας του...

Ἐγὼ κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου παρηκολούθουν μὲ ἀνήσυχον βλέμμα τὰς φάσεις τῆς ἀσθενείας καὶ ἔτρωγα κανὲν κομματάκι ψωμί, τὸσον μόνον ὥστε νὰ μὴν ἀποθάνω ἀπὸ τὴν πείναν. Μοῦ εἶχε κοπῆ ἐντελῶς πλέον ἡ ὄρεξις.

Μίαν ἑσπέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀσθενὴς ἦτο καλλίτερα, ὁ πατήρ τῆς ἐζήτησε τὸ ἐκαναφορὶ του καὶ τὰ χειρόκτια του.

— Θά πᾶς ἔξω, πατέρα; εἶπεν ἡ Εὐτέρπη, μὲ σιγανὴν φωνήν.

Θά πάγω μὲ στιγμὴν ἕως τὴν προκουμαία, σὲ μὲ ὦρα θά εἶμαι ἐδῶ.

Ἡ Εὐτέρπη ἀνεστέναξε, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

— Σὲ δυσαρρεστὴ που θά πάγω; ἠρώτησεν ὁ πατήρ τῆς ὅστις τὰς ἡμέρας τῆς φοβερᾶς κρίσεως τῆς ἀσθενείας εἶχεν ἐνοήσῃ πῶσον ἠγάπα τὴν θυγατέρα του. Σὲ δυσαρρεστὴ;

— Ναι, πατέρα, μὲ δυσαρρεστὴ εἶνε ἐγώσιμος, μὰ ἐγὼ ἤθελα νὰ σ' ἔχω πάντα μαζί μου, πάντα σιμά μου!...

Ὁ πατήρ ἔγινε σκυθρωπός.

— Χθές, ἐξηκολούθησεν ἡ Εὐτέρπη, ὅταν εἶπεν ὁ ἰατρὸς ὅτι εἶμαι ἐκτός κινδύνου, μού ἐράνη πως ἐπάγωσε τὸ αἷμά μου! ὁ πατέρας δὲν θάνα πλέον μαζί μου! εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου θά πιάσῃ πάλιν τὰς ἐφημερίδας του, θὰ πηγαίνῃ εἰς ἐκείνην τὴν ἀντιπαθητικὴν λέσχην...

Ὁ πατήρ τῆς ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην καὶ παρετήρησα καλὰ ὅτι ἦτο πολὺ συγκινημένος.

— Καὶ θ' ἀρήσῃ πάλιν ἔρημη τὴν κόρη του,

τὴν καίμενην τὴν ὄρφανήν, πού τον ἀγαπᾷ τόσο!... ἐξηκολούθησεν ἡ Εὐτέρπη.

— Σῶπα! σῶπα! Εὐτέρπη μου! εἶπεν ὁ πατήρ σφιγτὰ ἀγκαλιάσας αὐτὴν ἔκαμα ἀσχημα, τὸ βλέπω, τὸ ἐνοῶ. Ἀλλ' τί νὰ σου εἰπῶ! Ἀφ' ἀπέθανεν ἡ μητέρα σου τὸ σπῆτι μού ἐφαίνετο τάρα, καὶ ἔφευγα μακριὰ του...

— Μὰ μέσα εἰς αὐτὸν τὸν τάφον ἤμουν ἐγὼ! εἶπεν ἡσυχα ἡ Εὐτέρπη. Διόλου λοιπὸν δέν σου ἐνθυμίζω τὴν μητέρα; καὶ ὅμως ὅλοι λέγουν ὅτι ἔχω τὰ μάτια τῆς, τὰ μαλλιά τῆς!...

Χωρὶς νὰ σας εἰπῶ ἐνοεῖτε ὅτι ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ πατήρ τῆς Εὐτέρπης παρήτησε πλέον τὴν λέσχην.

Ἡ Εὐτέρπη ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην τῆς κατὰ τὰ μέσα Μαιῶν, ἐκάθησεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρει εἰς τὸν κήπον νὰ ἴδῃ τὸν χαριτωμένον.

— Ὁ Χαρτωμένος, εἶπε μειδῶσα ἡ μάμμη τῆς, ἔφυγεν ὀλίγας ἡμέρας ἀφ' οὗτου ἐπες εἰς τὸ κρεβάτι. Δέν εἶχε πλέον κανένα νὰ του διδῇ ζαχαρωτὰ καὶ μπισκότα καὶ ἐπήγε ἄλλοθὺ νὰ εἴρῃ καλλίτεραν τύχην.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΪ ΕΩΣ ΤΟ ΕΣΠΕΡΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΤΑΝ ἐξημέρωσεν, ἡ μικρὰ Φωφὼ ἐξύπνησε, διότι ἦτο καιρὸς νὰ σηκωθῇ.

Ἐπειδὴ τὸ ἑσπέρασ, ὅταν πλαγιάζῃ, φροντίζει καὶ βάλλει κοντὰ τῆς καὶ τὴν κούκλαν τῆς, ἐπίσης τὸ πρῶτ' ἅμα θά ἐξυπνήσῃ τὴν πέρνει γρήγορα γρήγορα εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς διὰ νὰ τὴν φιλήσῃ.

Καὶ ἐνῶ περιμένει τὴν μητέρα τῆς νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν κατεβάσῃ ἀπὸ τὴν κλίνην τῆς, νὰ τὴν πλύνῃ καὶ νὰ τὴν ἐνδύσῃ, ἡ Φωφὼ ἐξακολουθεῖ νὰ παίζῃ μὲ τὴν κούκλαν τῆς.

Τέλος, κατέβη ἀπὸ τὴν κλίνην τῆς, καὶ κάθεται ἡσυχα ἡσυχα νὰ τὴν πλύνουν, καὶ σὲ λίγο εἶνε ἐνδεδυμένη. Πόσον ὠραία καὶ κομψὴ εἶνε μὲ τὴν καθημερινὴν ἐνδυμασίαν τῆς, πόσον εἶνε καθαρὰ καὶ περιποιημένη!

Ἡ Φωφὼ πηγαίνει εἰς τὴν τραπεζαρίαν διὰ νὰ πῆ τὸ γάλα τῆς, καὶ παίρνει μαζί καὶ τὴν κούκλαν τῆς, ἡ ὁποία κάθεται κοντὰ εἰς τὴν μητερούλαν τῆς καὶ ἔχει ἐμπρός τῆς μικρὸν κυάθισκον μὲ τὸ γάλα, ἀλλ' εἶνε τὸσον πολὺ σοβαρὰ ὥστε δὲν ἐγγίζει κανὲν τὸ γάλα τῆς.

Ἡ μικρὰ μήτηρ τῆς δὲν ἀνησυχεῖ δι' αὐτὸ, διότι καθημέραν τὰ ἴδια κάμνει, καὶ ὅμως ἡ κούκλα τῆς δὲν παθαίνει τίποτε.

Ἡ Φωφὼ ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ μεσημέρι ἐργάζεται πρώτα καὶ ἔπειτα παίζει. Ἡ ἐργασία τῆς εἶνε ὅτι διαβάει ὀλίγας σελίδας ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς τὸ ὁποῖον κρατεῖ καθήμενὴ εἰς τὰ γόνατα τῆς μητρός τῆς.

— Ὡ τὸν ἀχάριστον! καὶ ὁ Πιστός;

— Ὁ Πιστός ἤμην ἐγὼ ἔβαλα τὸ κεφάλι μου ἔξω ἀπὸ τοὺς κρωσσοὺς τοῦ παραπετάσματος καὶ ἐγαύρισα.

— Ὡ! τὸν καυμένον τὸν Πιστό! ἐρώναζεν ἡ Εὐτέρπη καὶ με ἐπήρην εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς καὶ με ἐθώπευε. Πῶς ἐλίγνευσε, πῶς ἀσχημάνησε ἀπὸ τὴν κακοπέρσι, μὰ πῶς σ' ἀγαπᾷ!

— Νὰ τον ἀγαπᾶς, εἶπε μειδῶν ὁ πατήρ τῆς διότι ἔδειξε ὅτι σ' ἀγαπᾷ πολύ!

Ἄν εἰς τὸν κόσμον ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἐντελής εὐτυχία, ἐγὼ βεβαίως θά ἤμην τὸ εὐτυχέστερον κυνάριον τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ἀφ' ἔχομεν ὄχι μόνον καρδίαν διὰ νὰ αἰσθανώμεθα εὐγνωμοσύνην εἰς ὄσους μας κάμνουν καλὸν καὶ ν' ἀγαπῶμεν ὄσους μας ἀγαποῦν, ἀφ' οὗ ἔχομεν μνήμην διὰ νὰ τοὺς ἐνθυμούμεθα, πῶς νὰ λησμονήσω τὴν δυστυχῆ γραῖαν μητέρα μου, τὴν καίμενην τὴν Σοφίαν καὶ τὴν εὐλογημένην ἐκείνην σκοτεινὴν αὐλήν τῆς πτωχικῆς οἰκίας ὅπου ἐγεννήθην;

Διαβάσει ελεύθερα πλέον και γρήγορα και η μήτηρ της βλέπει ότι καθημέραν προοδεύει η Φωφώ της και είνε ευχαριστημένη. Είς τὸ διάλειμμα φροντίζει νὰ ἐνδύῃ τὴν μικρὰν της κούκλαν· τῆς ἔχει ἀσπρόρρουχα εἰς τὴν ἐντέλειαν, τῆς φορεῖ και ὑποδήματα και γάντια, τῆς ἔχει και ὀμβρέλλαν τῆς βροχῆς και τοῦ ἡλίου.

Σήμερον ἡ Φωφώ θὰ φορέσῃ εἰς τὴν κόρην της τὴν βέσταν, διότι ἡ μικρὰ εἶνε συναχωμένη και δὲν πρέπει νὰ ἐξέλθῃ. Ἡ καιμένη ἡ μικροῦλα! Πόσον ὑποφέρει! Ἡ Φωφώ ἔστειλε και τῆς ἠγόρασε ζαχαρωτὰ διὰ νὰ της περάσῃ τὸ κακὸν συναχι· ἀλλὰ τα τρώγει μόνη της, ἐννοεῖται· ἐν τούτοις τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε τὸ ἴδιον, και ἐντὸς ὀλίγου ἡ κούκλα θὰ εἶνε πολὺ καλά.

Τὸ ἀπόγευμα ἡ Φωφώ ἐνδύεται και ἐτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν περίπατον.

Ἄρνει τότε τὴν κούκλαν της, πέρνει μαζί τὸ στεφάνι της διὰ νὰ παῖξῃ με τὰς μικρὰς ἐξαδέλφους της τὰς ὁποίας θὰ συναντήσῃ εἰς τὴν δενδροστοιχίαν.

Διασκεδάζουν ὠραία, τρέχουν ἐπάνω κάτω ὅλοι μαζί ποιά νὰ πρωτοβῆ ὡς ποῦ πιάνεται ἡ ἀναπνοή των. Ἡ Φωφώ που ἔχει δυνατὰ πόδια και ἔξυρει νὰ ὀδηγεῖ καλά τὸ στεφάνι της φθάνει πάντα πρώτη.

Ἡ Φωφώ ἀποχαιρετᾷ ἔπειτα τὰς μικρὰς φίλας της, διότι πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν των.

Τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ τραπέζι, ἡ Φωφώ διηγεῖται εἰς τὴν μητέρα της πόσον ὠραία διεσκέδασε και ἔπαιξε.

Μετ' ὀλίγον ὅμως τὰ λόγια της ὀλιγοστεύουν, τὸ δεῖπνον πλησιάζει νὰ τελειώσῃ και οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς Φωφῆς ἀρχίζουν νὰ κλείουν.

Ἐλα, Φωφώ, λέγει ἡ μήτηρ της, νυστάζεις, πρέπει νὰ ὑπάγῃς νὰ πλαγιαίσῃς, πὲς τὴν καληνύκτα.

Ἡ μικρὰ κόρη δὲν ζητεῖ ἄλλο καλλίτερον, φιλεῖ τὸν πατέρα της και τὴν μητέρα της και πηγαίνει ἡσυχὰ με τὴν παραμάναν της διὰ νὰ κοιμηθῇ.

Μόλις πλαγιαίσει ἀποκοιμᾶται ἀμέσως.

Τί εὐμορφὰ που κοιμᾶται, χαμογελᾷ και εἶνε χαριτωμένη, διότι τὰ καλά και φρόνιμα παιδία εἶνε ἀκόμη και εἰς τὸν ὕπνον των χαριτωμένα ἐπειδὴ βλέπουν καλά και ὠραία ὄνειρα, ἐνῶ τὰ κακὰ και ἀτακτα παιδία εἶνε και ὅταν κοιμῶνται ἄσχημα διότι βλέπουν κακὰ ὄνειρα.

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

Ἡμεῖς πουλάκια εὐθυμα
Ἐτὸ δάσος κατοικοῦμεν,
Πολλὰ τραγούδια λέγομεν
Κ' ελεύθερα πετοῦμεν.

Χωρὶς φροντίδα ἔχομεν
Ζωὴν εὐτυχισμένην.
Παντοῦ, πάντοῦ εὐρίσκομεν
Τὴν τράπεζαν στρωμένην.

Τὴν νύκτα, ὅταν ἡσυχὰ
Κοιμῶνται τὰ παιδάκια,
Γλυκὰ κ' ἡμεῖς κοιμώμεθα
Ἐτὰ πράσινα κλαδάκια.

Ἡμέρα πάλιν φαίνεται,
Κινοῦμεν τὰ πτερά μας.
Τραγούδια νέα ἀρχίζομεν,
Και πᾶμε ἔς τὴν δουλιὰ μας.

Α.Δ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΥΓΕΝΙΑ, κοράσιον 8 ἕως 10 ἐτῶν

Ἡ ΜΗΤΗΡ τῆς Εὐγενίας

Ἡ ΘΕΙΑ τῆς Εὐγενίας

ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον με κομψὰ ἐπιπλα. Εἰς τὸ βάθος θύρα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΥΓΕΝΙΑ, ἔπειτα ἡ ΘΕΙΑ

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Κάθηται εἰς μικρὰν ἔδραν και κρατεῖ σκεπασμένον τὸ πρόσωπόν της με τὰς δύο χεῖρας της. Μετὰ μακρὰν παύσει σηκώνει τὸ δακρυσμένον πρόσωπόν της, σπογγίζει τοὺς ὀφθαλμούς της με τὸ μαντήλιόν της, και με τόνον μεγάλης λύπης και θυμοῦ ἀναφωνεῖ·) Ἐἶνε ἄδικο, ἄδικο αὐτὸ τὸ πράγμα!

ΘΕΙΑ. (Ἐμβαίνει και θέτει ἐπάνω εἰς ἕν τραπέζι τὸν πῖλόν της, τὸ ριπιδίον της, τὰ χειρόκτά της, ἅμα δὲ ἀκούει τὴν ἐπιφώνησιν τῆς Εὐγενίας στρέφεται με ἐκπληξιν και λέγει·) Τί εἶνε, Εὐγενία; Διὰ τί κλαίεις, και κάθησαι ἔτσι λυπημένη;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Διὰ τί; Ἄχ! θεῖα! διότι εἶμαι πολὺ, πολὺ δυστυχῆς!

ΘΕΙΑ. (Χαμογελᾷ και πλησιάζουσα πιάνει τὴν χεῖρά της) Ἀλήθεια; Και δὲν το εἴδευρα! Και... εἶμπορὸν νὰ μάθω διὰ τί ἦσαι τόσο δυστυχῆς;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Διότι... διότι...

ΘΕΙΑ. Ἐμπρός, λέγε· διότι...

ΕΥΓΕΝΙΑ. Μὰ θὰ γελάσῃς ἂν σοῦ το εἰπῶ.

ΘΕΙΑ. Ὅχι, Εὐγενία. Τὸ εἰξέυρεις. Ἐγὼ δὲν περιπαίξω ποτὲ τὰ ἀνειψάνια μου· ἐγὼ δὲν γελῶ με τὰς μικρὰς τῶν λύπας.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ἀλήθεια. Εἶσαι ἢ περὶ καλλίτερα θεῖα που εὐρίσκεται ἔς τὸν κόσμον, μὰ τώρα θὰ γελάσῃς χωρὶς ἄλλο.

ΘΕΙΑ. Τότε λοιπὸν αὐτὸ που θὰ μου εἰπῆς εἶνε ἀστεῖον· και θὰ γελάσωμεν μαζί και αἱ δύο μας. Ἀλλὰ σὺ δὲν γελᾷς, βλέπω μάλιστα ὅτι κλαίεις.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ναί· κλαίω, διότι με μεταχειρίζονται πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου και τὰς ἀδελφάς μου.

ΘΕΙΑ. (Με σοβαρότητα) Εὐγενία, τί ἀνοησία εἶν' αὐτὰ που λέγεις;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Δὲν εἶνε ἀνοησία.

ΘΕΙΑ. Κάτι χειρότερον ἀκόμη, εἶνε ψεύδη.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ὅχι, εἶνε ἀλήθεια.

ΘΕΙΑ. (Με μεγάλην σοβαρότητα) Δὲν μου φαίνεται.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Δὲν σου φαίνεται;

ΘΕΙΑ. Ὅχι, διόλου!

ΕΥΓΕΝΙΑ. Τότε λοιπὸν εἰπέ μου διὰ τί εἰς τὴν Εὐροδίκην και τὸν Φωκίωνα λέγουσιν διὰ τὰ οἰογενειακά μας μυστικὰ και εἰς ἑμένα ὄχι; Διὰ τί ἐκείνους τοὺς ἐμπιστεύονται κ' ἑμένα ὄχι;

ΘΕΙΑ. Διότι εἶνε μεγαλειότεροί σου· και δὲν λέγω και τὸ ἄλλο ὅτι αὐτοὶ εἶμποραὺν νὰ κρατοῦν μυστικὰ ἐν ᾧ σὺ ὄχι.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ὡ θεῖα, και πῶς εἶμπορὸν νὰ βεβαιωθῶ ὅτι εἶμπορὸν νὰ κρατῶ μυστικὰ, ἀφ' οὗ ποτὲ δὲν μου εἶπαν κανένα;

ΘΕΙΑ. Εἶσαι ἄγαν φλύαρος... εἶσαι και μικρὰ ἀκόμη...

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ἐχετε λάθος ὅλοι σας... Ἐγὼ εἶμπορὸν νὰ κρατῶ καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὰ μυστικὰ. Ἄς με δοκιμάσουν μιὰ φορὰ και θὰ ἴδου.

ΘΕΙΑ. Τέλος πάντων, καθὼς βλέπω, θέλεις καλά και σώνει νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶν ἐν μυστικόν.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Μετὰ προθυμίας) Ὡ, ναί, θεῖα. Τί εὐτυχῆς που θὰ εἶμαι!

ΘΕΙΑ. Τί ἀθήρα που εἶσαι, και δὲν ξεύρεις ὅτι τὸ μυστικὸν εἶνε βαρὺ πρᾶγμα και δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ τὸ σηκώσῃ κανεὶς!

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ἐγὼ θὰ το σηκῶω χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν.

ΘΕΙΑ. Τὸ λέγεις αὐτὸ διότι δὲν το δοκιμάσας.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Λοιπὸν δοκιμάσατέ με και θὰ ἴδῃτε.

ΘΕΙΑ. Παράξενη ἰδιοτροπία κ' αὐτὴ! και τί ὄφελος θὰ ἔχῃς ἂν εἰξέυρης ἐν μυστικόν;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Μεγάλον ὄφελος. Κανεὶς δὲν θὰ μου λέγῃ πλέον ὅτι εἶμαι ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, ὅτι εἶμαι φλύαρη, και ὅτι κανεὶς δὲν με λογαριάζει εἰς τὴν οἰκογενειάν μας. Ὅσα με νομίζουν κ' ἐμὲ καλῶν θὰ κῆτι τι, θὰ με ἐκτιμῶν περισσότερο. Ἄχ! πόσο ἡ-θελα νὰ ξεύρω ἕνα μυστικόν.

ΘΕΙΑ. Ἄκουσε, κόρη μου, ἐγὼ εἶμπορὸν νὰ σε βοηθῶω εἰς αὐτὸ που ζητεῖς.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Πολὺ ευχαριστημένη) Τί καλὴ που εἶσαι, θεῖα.

ΘΕΙΑ. Ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ὅλα τὰ μυστικὰ δὲν εἶνε εὐθυμα. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ, τὰ περισσότερα μάλιστα, εἶνε λυπηρὰ.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Τόσῳ τὸ καλλίτερο!

ΘΕΙΑ. Πώς τόσο τὸ καλλίτερο; Δὲν ἐννοῶ.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ναι. Ἄκουσε νὰ ἰδῆς. Ἄν κανεὶς μου εἰπῆ ἓνα λυπητερὸ μυστικὸ, ἓνα μυστικὸ πού του βαρύνει τὴν καρδιά, πού τον κάνει δυστυχῆ, ἐγὼ θὰ εἰμφορέω νὰ τον παρηγορήσω, νὰ ἀνακατέψω τὰ δάκρυά μου μὲ τὰ δάκρυά του! Ὁ πατέρα, ἡ μητέρα καὶ σὺ ἡ ἴδια, καλὴ μου θεία δὲν μου λέγετε πάντα ὅτι πρέπει νὰ παρηγοροῦμεν ἑσούς ὑποφέρουν; Ἄχ, τί εὐτυχία νὰ εἴξουρα ἓνα μυστικὸ καὶ νὰ εὕρισκα ἀφορμὴν νὰ δεῖξω τὴν ἀγάπην μου.

ΘΕΙΑ. Πικρὰ εὐτυχία! . . . (καθ' ἑαυτήν.) Τί παράξενο ἀνακάτευμα ἐλαφρότητος καὶ ἀγαθότητος εἶνε τοῦτο τὸ κορίτσι. (Μὲ μυστηριώδη τόνον.) Ἄλλὰ ζεύρεις, Εὐγενία, ὅποιος κατέχει ἓνα μυστικὸ τρέχει ἓνα μεγάλον κίνδυνον.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ἀλήθεια;
ΘΕΙΑ. Ναι ἓνα πολὺ μεγάλον κίνδυνον.
ΕΥΓΕΝΙΑ. Καὶ ποῦς εἶνε αὐτὸς ὁ κίνδυνος;
ΘΕΙΑ. Νὰ το φανερώσῃ.
ΕΥΓΕΝΙΑ. ὦ, θεία, ἀστεϊεύεσαι μαζί μου.
ΘΕΙΑ. Ἐγὼ; Κάθε ἄλλο! Σοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Μὰ ἂν το φανερώσω, τότε πειὰ δὲν εἶνε μυστικὸ.

ΘΕΙΑ. Βέβαια.
ΕΥΓΕΝΙΑ. Λοιπὸν πρέπει νὰ σιωπαίνω!

ΘΕΙΑ. Χωρὶς καμμιὰ ἀμφιβολία ἄλλα πῶς θὰ σιωπαίνης;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Νά, δὲν θὰ ὀμιλῶ.

ΘΕΙΑ. Μὲ τὸ στόμα;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ἐννοεῖται, μὲ τὴν μύτη θέλεις νὰ ὀμιλῶ;

ΘΕΙΑ. Μὲ τὴν μύτη ὄχι ἄλλα μὲ τὰ μάτια, μὲ τὸ πρόσωπόν σου, μὲ τὸ σῶμά σου.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Μὲ μειδίαμα ἀμφιβολίας) Τί λέγεις, καλὴ μου θεία;

ΘΕΙΑ. Αὐτὸ πού σου λέγω ὅταν κατέχης ἓνα μυστικόν, πρέπει νὰ το κρατῆς ὡς ἀν πραγματικῶς νὰ μὴν το εἴξουρες; πρέπει νὰ ἔχεις ἀπλοῦν καὶ φυσικὸν ὄφρος νὰ μὴ σιωπᾷς μὲ τέτοιον τρόπον ὡς ἀν νὰ λέγης: Ἐγὼ τὰ ξεύρω ὅλα, μὰ δὲν ὀμιλῶ. Μερικαὶ ἀποσιωπήσεις, μερικὰ ὑπόπτα βλέμματα, μερικαὶ στενοχωρημέναι στάσεις ὀμιλοῦν καλλίτερα ἀπὸ τὸ στόμα καὶ κάποτε ἀρκεῖ ἐν βλέμμα, μία ἀσημαντος πράξις, ἓνας στεναγμὸς ἀκόμη νὰ προδώσῃ σπουδαία μυστικά.

ΕΥΓΕΝΙΑ. ὦ! θεία, μὲ τρομάζεις. . . Ἄλλὰ μὴ σε νοιάξῃ Ἄν μου ἐμπιστευθῆ κανεὶς ἐμένα ἓνα μυστικόν, ἐγὼ θὰ το φυλάξω μὲ προσοχὴν χωρὶς νὰ προδοθῶ, χωρὶς νὰ δώσω ἀφορμὴν εἰς κανένα νὰ το καταλάβῃ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ καὶ οἱ ἄνω.

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. (Φέρει μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὴν ΘΕΙΑΝ, τὴν δίδει καὶ ἀναχωρεῖ.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΘΕΙΑ καὶ ΕΥΓΕΝΙΑ

ΘΕΙΑ. (Ἀνήσυχος, ἀναγινώσκει τὴν διεύθυναι τῆς ἐπιστολῆς.) Ἐπιστολὴ δι' ἐμέ, καὶ γράφει ἐπάνω κατεπεῖρον. Ἄς ἰδοῦμεν, (Ἀνοίγει τὸν φάκελλον, ἀναγινώσκει, γίνεται ὠχρὰ, καὶ πίπτει εἰς μίαν πολυθρόναν, ἀναφωνοῦσα μὲ μεγάλην λύπην.) ὦχ, Θεέ μου!

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Κατατρομασμένη, τρέχει πρὸς αὐτὴν βιαστικῶς.) Τί ἔχεις, θεία; τί ἔχεις, καλὴ μου θεία;
ΘΕΙΑ. Ἄχ, Εὐγενία ἓνα δυστύχημα, ἓνα τρομερὸ δυστύχημα! . . .

ΕΥΓΕΝΙΑ. ὦ, Θεέ μου, τί εἶνε;
ΘΕΙΑ. (Μὲ σοβαρότητα καὶ λύπην) Εὐγενία, ἤθελες ἓνα μυστικόν, νά, τὸ μυστικόν εὐρέθη. Μυστικόν λυπηρόν, πολὺ λυπηρόν. Ὅα ἡμπορέσης νὰ το κρατῆσης;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Σοῦ το ὀρῶζομαι.
ΘΕΙΑ. Μάθε λοιπὸν ὅτι ἡ Σοφία, ἡ ἀδελφὴ σου, πού ἐπῆγε εἰς τῆ; ἄλλης θείας σου διὰ ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα τῆς εἶνε ἀσθενής, βαρεῖα ἀσθενής.

ΕΥΓΕΝΙΑ. ὦ, Θεέ μου, ποῦς το λέγεις;
ΘΕΙΑ. Μοῦ το γράφει ἡ ἀδελφὴ μου.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ἀμὴ ὁ γιαιτρός τί λέγει;
ΘΕΙΑ. Ὁ ἱατρός κατὰ δυστυχίαν λείπει ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνην καὶ δὲν εἰμφορέσει νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν ἀσθενή. Ἡ ἀδελφὴ μου μοῦ γράφει ὅτι ἡ Σοφία ἔχει τρομερὸν πυρετόν.

ΕΥΓΕΝΙΑ. ὦ δυστυχία μας, καὶ τί θὰ εἰπῆ ἡ μητέρα;

ΘΕΙΑ. Ἄχ, ἡ δυστυχής.. μόλις ἐσημώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι πού ἦτο τὸσον ἀσθενής πρέπει νὰ μὴν τη φανερώσωμεν τίποτε, διότι αὐτὴ ἡ λύπη θὰ τὴν βλάψῃ πολὺ.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Κλαίει) Θεέ μου! Θεέ μου! Τί δυστυχία!

ΘΕΙΑ. Ἄκουσε, Εὐγενία. Ἐδῶ χρειάζεται ἡσυχία. Πρέπει νὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας, νὰ σώσωμεν ἂν εἰμφορέσωμεν τὴν ἀσθενή.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Μὰ πῶς;
ΘΕΙΑ. Νὰ τί θὰ κάμωμεν. Ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ τηλεγραφεῖον καὶ θὰ σταίλω ἐν τηλεγράφημα εἰς τὸν ἱατρόν. Τὸ γράμμα ἔχει χθεσινὴν ἡμερομηνίαν ὁ ἱατρός θὰ ὑπάγῃ βιαστικῶς καὶ θὰ μας σταίλῃ πλέον θετικὰς καὶ ἀκριβεῖς πληροφορίας.

Ἐπειτα ἀπὸ δύο ὄρας τὸ πολὺ θὰ ἔχω ἀπάντησιν...
ΕΥΓΕΝΙΑ. ὦ! ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ εἶνε καλὴ.

ΘΕΙΑ. Ἐθεῖ! . . Ἄλλα τῶρα εἶνε ἀνάγκη νὰ σιωπῆσῃ, νὰ μὴ φανερώσῃ τίποτε. Νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς σέ, Εὐγενία;

ΕΥΓΕΝΙΑ. ὦ! θεία, μου, τὸ ἐρωτᾷς;
ΘΕΙΑ. Καλὰ λοιπὸν πηγαίνω εἰς τὸ τηλεγραφεῖον γρήγορα, χωρὶς νὰ εἰπῶ εἰς κανένα τίποτε, διὰ νὰ μὴ δώσω, ὑποψίας. . . Ἄς ἐλπίζωμεν, ἄς ἐλπίζωμεν. Ἐν τούτοις καὶ πάλιν σοῦ το ἐπαναλαμβάνω, Εὐγενία: Μὴν το εἰπῆς, μὴν το εἰπῆς.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Συνοδεύει τὴν ΘΕΙΑΝ μέχρι τῆς θύρας.) Μὴ σε μέλη, θεία, μὴ σε μέλη.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΕΥΓΕΝΙΑ μόνη

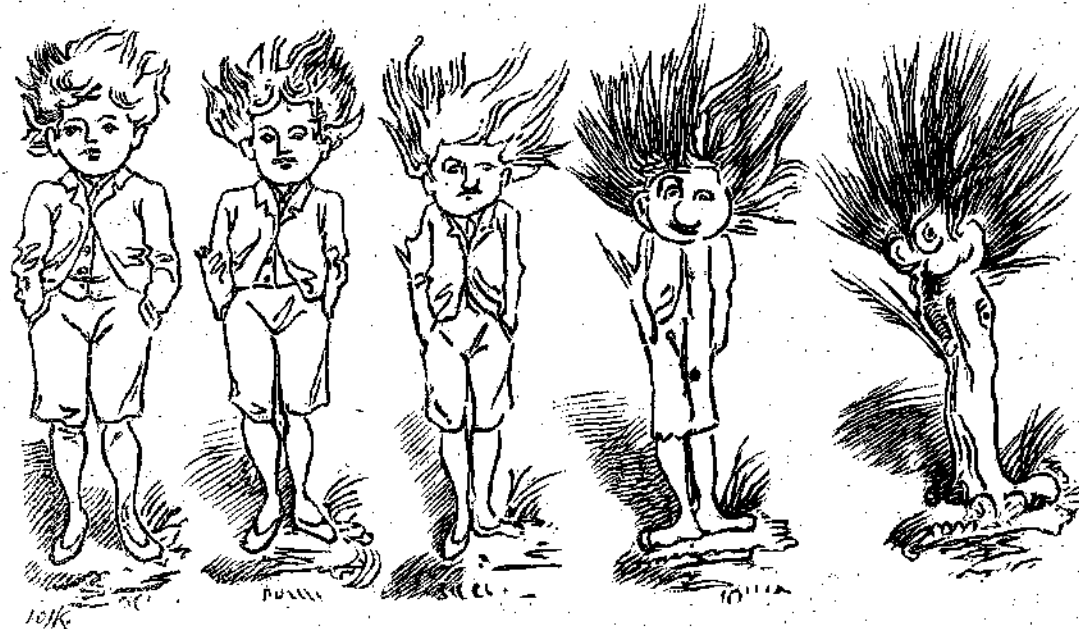
ΕΥΓΕΝΙΑ. (Ἐπιστρέφει βραδύως εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς καὶ κάθεται ἐπὶ τοῦ ἀνακλιτήριου, παρατηροῦσα χαμαὶ Μικρὰ παιδί.) Καλὴ μου Θεέ, γιαιτρός τῆν ἀδελφὴν μου γλύτωσέ μας τὴν μητέρα καὶ ἡμᾶς ἀπὸ αὐτὸ τὸ μεγάλο δυστύχημα! γιαιτὴ ἡ μητέρα ἂν ποτὲ . . . (Διακόπτεται μὲ τρόμον καὶ ἡ φωνὴ τῆς πνίγεται εἰς λυγμὸν) Ὅχι, ὄχι δὲν εἰμφορῶ νὰ φαντασθῶ τόσο

φοβερὸ δυστύχημα. (Σπογγίζει τοὺς ὀφθαλμούς τῆς κατὰ σηκόνεται.) Τῶρα πρέπει νὰ βάλω τὰ δυνάτά μου νὰ μὴ δώσω ὑποψίας. Μὰ ἂν μ' ἐρωτήσῃ κανεὶς, καὶ ἰδῆ πῶς εἶμαι λυπημένη! Ἄχ! Θεέ μου. Καὶ ὅσο συλλογίζομαι πού ἤθελα τὸσον νὰ εἴξουρα ἓνα μυστικὸ! . . . Καὶ τῶρα πού ἔπρεπε νὰ εἶμαι εὐχαριστημένη, διότι ἐπέτυχα τὸν σκοπὸν μου, ἔχω τὴν λύπην ἐς τὴν καρδιά. Καὶ ὅμως εἶνε τόσο σποῦδα δαῖτο πράγμα νὰ ζεῖρη κανεὶς ἓνα μυστικὸ. . . Κρίμα ὅμως νὰ εἶνε τόσο λυπηρόν! . . . ὦ! εἴθε ἡ θεία μου νὰ ἐτρόμαξε ἄδικα, καὶ νὰ μὴν ἔχη τίποτε ἡ ἀδελφὴ μου. Ἄχ! ὅταν ἡ ἀδελφὴ μου γίνῃ καλὰ, τί χαρὰ μου νὰ εἰμφορῶ νὰ λέγω: Ἐγὼ το εἴξουρα, ἀλλὰ το ἐφύλαξα μυστικὸ. Τότε ὄλοι ὀφθαλμοὶ νὰ μου εἰποῦν τὸν πόνο τους, τὸ μυστικὸν τους καὶ κανεὶς δὲν θὰ μου λέγῃ πλέον πῶς εἶμαι φλύαρος. Μὰ ἂν ἡ θεία μου ἐγραφε τὴν ἀλήθειαν; Ἄν πραγματικῶς ἡ Σοφία μας εἶνε ἀρρωστῆ! ἂν κινδυνεύῃ ν' ἀποθάνῃ. . . ἂν ἀπέθανε; . . . Ἄχ, Θεέ μου, Θεέ μου! (Λύεται εἰς πικρὰ δάκρυα, σπογγίζουσα τοὺς ὀφθαλμούς τῆς μὲ τὸ μαντιλῆ τῆς.)

(Ἐπεται τὸ τέλος)

A. Π. Κ.
(Κατὰ τὸ Ἰταλικόν)

ἌΛΛΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΝΩΛΑΚΗ

ΤΙ ΘΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΗ ΝΑ ΓΙΝῆ Ὁ ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ ἂν ἄν καθεταὶ νὰ τον κτενίζοι.

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΤΟΣ

Ένας μάγειρος, τρομερά φλύαρος, ο οποίος θα έγι-
νετο λαμπρός δικηγόρος, έζηληθεν ένα πρωί δια να
υπάγη να επισκεφθή ένα φίλον του. Και δια να
μή του φάγουν οι ποντικοί τα φηγητά, άφησε φύ-
λακα εις τὸν μαγειρείον του ένα ώραϊον και μαύρον
γάτον, εις τὸν ὅποιον εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην.
Όταν ὁ μάγειρος επέστρεphen εις τὸ μαγειρείον του,
τρομερὸν θέαμα εἶδεν ἐμπρὸς του.

Κατὰ γῆς ἦσαν διεσπαρμένα τὰ περισσεύματα
μιάς τούρτας, δια τὴν ὅποιαν εἶχεν ἐργασθῆ τέσσα-
ρας ὥρας ἐκεῖνο τὸ πρωί... και ὁ γάτος, με
θλην τὴν ἐμπιστοσύνην ὅπου του εἶχεν ὁ κύριός
του, εἶχε φάγει τὸ καλλίτερον μέρος μιάς ψητῆς
κόττας.

— "Α! λαίμαργε, φαγᾶ, τιποτένιε, ανεφώνησεν
ὁ εὐγλωττος μάγειρος" δὲν ἐντρέπεται νὰ κάμης
τέτοια ἀσχημα πράγματα... Τέτοιος γάτος σὲν
και σένα με διαγωγὴν παραδειγματικήν, σὺ, τέτοιος
γάτος, ὁ ὁποῖος: ἔως σήμερον ἦσο τὸ ὑπόδειγμα

τῆς τιμότητος, και νὰ κλέπτης! Τί θὰ εἰποῦν οἱ
γειτονες, τί θὰ εἰποῦν ὅλοι οἱ πολῖται; θὰ εἰποῦν
ὅτι ὁ Μούρτσουφλος εἶνε ἀδιάντροπος, κλέπτης,
κακοῦργος, και δὲν θὰ εἶσαι πλέον δεκτὸς οὔτε εἰς
κανὲν μαγειρεῖον και οὔτε εἰς κανένα σπίτι. Θὰ σε
μεταχειρίζονται ὡσαν λύκο... θὰ σε διώχουν με
τὸ ξύλο! ἐντροπή σου! ἐντροπή σου...

Και με αὐτὸν τὸν τόνον τῆς φωνῆς ἐξηκολούθη-
σεν ὁ μάγειρος νὰ ἐπιπλήττη τὸν ἔνοχον Μούρτσου-
φλόν του, ὁ ὁποῖος ὡσάν νὰ μὴν ἔπταιε διόλου, ἔ-
τραγεν ἡσύχος τὴν κότταν. Και ὅταν ὁ μάγειρος ἔ-
τελειωσε τὸν λόγον του, ἀπὸ τὴν ψητὴν κότταν
δὲν εἶχε μείνει παρὰ μόνον ὀλίγα κόκκαλα.

Πόσοι ἄνθρωποι ὁμοιάζουν με τὸν μάγειρον του-
τον ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ γλυτώσῃ τὴν κότταν ἐχάνετο
εἰς ὁμιλίαν πρὸς τὸν γάτον. Πόσοι ἀντὶ νὰ ἐνεργή-
σουν, νὰ κινηθῶν τὴν στιγμήν τῆς ἐνεργείας λέγουν
λόγια, λόγια ἀνωφελῆ. Οἱ τοιοῦτοι: ἄς ἐνθυμοῦνται
τὸ πάθημα τοῦ μαγειροῦ.

Η ΦΩΛΕΑ

— Τὴν βλέπεις; — "Οχι" ποῦ εἶνε; πές μου γρή-
γορα! — Νά ἐκεῖ ἐπάνω, ἀνάμεσα ἔς τὰ δύο κλαδιά...
— "Α! ναι, τώρα τὴν βλέπω, βλέπω κ' ένα που-
λάκι εἰς τὸ πλάγι

Τὰς λέξεις αὐτάς ἀντήλασαν δύο παιδιά ὁ
Γρηγόρης και ὁ Θωμαῆς, κάτω ἀπὸ ἓν δένδρον.

Ἡ φωλεὰ ἦτο ἐπάνω εἰς ἓν κλωνίον, ἀνάμεσα εἰς
τὰ φύλλα. Ἡ μήτηρ τῶν μικρῶν πτηνῶν ἔστεικεν
ὀπίσω ἀπὸ τὴν φωλεάν ῥίπτουσα ὑποπτα βλέμματα
διὰ μέσου τῶν φύλλων ἄλλα και ὁ πατήρ αὐτῶν με
δυνατὰς φωνὰς ἐφάνερωνε τὴν μεγάλην ἀνησυχίαν του.

Τὰ δύο παιδιά παρετήρησαν στιγμὰς εἰς τὴν
φωλεάν ἐκεῖνην, τὴν ὅποιαν τόσο ἐπεθύμουν. Ἄφ'
οὐ ἐγύρισαν τριγύρω εἰς τὸ δένδρον, ἐδοκίμασαν ν
ἀναβοῦν διὰ νὰ τὴν πάρουν ἄλλα τὸ δένδρον ἦτο
ὑψηλὸν και οἱ βραχιόνες τῶν ἀδύνατοι και μικροὶ
ἀκόμη και ὁ τραγὺς φλοῖός αὐτοῦ ἔγδαρε τὰς χεῖρας
αὐτῶν και τὰ γόνατα. Ἄφ' οὐ ἐπὶ τέλους ἀνηλιπί-
σθησαν ἀπεράσιον νὰ ἐπιστρέψουν ὀπίσω εἶχον
ἤδη ἀπομακρυνθῆ ὀλίγον ὅτε ὁ Γρηγόρης, ὁ ὁποῖος
ἦτο κάπως μεγαλειότερος, εἶπε:

— Πρέπει νὰ βάλωμεν ἓνα σημάδι ἔς αὐτὸ τὸ δέν-
δρο, εἰδεμὴ θὰ χάσωμε τὴν φωλεά.

— Καλὰ λές, Γρηγόρη, ἀπήνησεν ὁ Θωμαῆς.
Και κόψαντες μερικὰ κλαδιά ἔχωσαν αὐτὰ εἰς ἓν
ἀνοιγμα τοῦ φλοισοῦ τοῦ δένδρου, και ἔπειτα ἐπέστρε-
ψαν εἰς τὸ χωρίον των.

"Αμα ἐφθασαν εἰς τὴν μικρὰν πλατείαν τῆς ἐκ-
κλησίας εὐρήκαν τὸν φίλον των Φώτην ὅστις ἦτο

μεγαλειότερος και πονηρότερος ἀπ' αὐτούς, και τῷ
εἶπαν ὅτι εὗρον τὴν φωλεάν ἐκεῖνην.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν οἱ τρεῖς φίλοι ἦσαν κάτω
ἀπὸ τὸ δένδρον. Ὁ Φώτης, εὐέλγητος ὡς γαλι, ἀ-
ναρριχᾶται εἰς τὸ δένδρον, φθάνει εἰς τὸν κλάδον
ὅπου εὐρίσκειτο ἡ φωλεά. Ὁ πατήρ και ἡ μήτηρ δὲν
εἶσαν ἐκεῖ ἄλλα μέσα εἰς τὴν φωλεάν ἦτο ἓν νεσσοῖον.

— "Ἡ πολλὴ ἀργά, ἡ πολλὴ γρήγορα ἤλθαμε, εἶπεν
ὁ Φώτης" τὰ πειδὸ μεγάλα ἐφυγαν και αὐτὸ που ἔμεινε
δὲν εἶχε πετρὰ ἀκόμη. Πρέπει νὰ προσμείνωμεν ἀ-
κόμη κάμποσες ἡμέρες.

Ὁ Φώτης ἔλεγε ψευδὸς διὰ νὰ ἀπατήσῃ τοὺς
συντρόφους του. Τὸ πτηνὸν εἶχε πετρὰ και ἦτο ἀρ-
κετὰ μεγάλο.

Ὁ Φώτης κατέβη ἀπὸ τὸ δένδρον χωρὶς νὰ εἶπῃ
τίποτε ἄλλο ὁ τρεῖς φίλοι ἐπέστρεψαν εἰς τὸ χω-
ρίον ἄλλ' ἐνῶ ὁ Γρηγόρης και ὁ Θωμαῆς ἐπῆγαν
εἰς τὸ σπίτι τῶν ὁ Φώτης κρυφὰ κρυφὰ ἐγύρισεν
ὀπίσω εἰς τὸ δένδρον.

Ἀναρριχᾶται ἐπάνω εἰς αὐτὸ και ἀπλόνει τὴν
χεῖρά του διὰ νὰ πιάσῃ τὸ πτηνόν ἄλλ' ἔξαφνα
βλέπει νὰ πετᾶ κῆτι τι ἀκούει ἓν κελάδημα ὡς εἰ-
ρωνικὸν γέλωτα, και τὸ πτηνὸν πετᾶ και κάθηται
ἐπάνω και ἓν ἄλλο δένδρον. Ὁ Φώτης κύπτει διὰ νὰ
ἰδῆ καλλίτερον ἢ φωλεὰ ἦτο ἄδεια

Τὸ μικρὸν πτηνὸν ἐφάνη πονηρότερον ἀπ' αὐτὸν
τὴν στιγμήν ὅπου ἐμελλε νὰ τὸ συλλάβῃ ἐπέταξε
κ' ἔφυγε. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ ἀπαταιὸν ἠκα-
τήθη, και ὁ δόλιος εὐρέθη γελασμένος.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸν μικρὸν Μιμήν ἔδωκεν ἡ θεία του δύο κούκλας.
— Ἀυτὴν θὰ τὴν δώσω τῆς ἀδελφῆς μου, εἶπε δεικνύων
τὴν μεγαλειέταν ἀπὸ τὰς δύο.
— Ἐπειδὴ εἶνε ἡ καλλίτερη; εἶπεν ἡ θεὰ του.
— "Οχι! ἀπεκρίθη ὁ Μιμῆς ἔνευ δισταγμοῦ ἄλλὰ διότι
εἶνε σποασμένη.

Ἐστὴλη ὑπὸ ἡμετέρου Ε. Μάξιμου.

Ὁ μικρὸς Γεώργιος ἐκάθητο μίαν ἡμέραν εἰς τὸ παρά-
θυρον και ἔβλεπεν ἔξω. Ἡ μήτηρ του ἦτο πλησίον του
και τὸν ἐκράτει ἀπὸ τὸ φέρεμα διὰ νὰ μὴ πέσῃ.

Ὁ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος λυπεῖται πάντοτε θρακὶς βλέπει
τὴν μητέρα νὰ κοιτάζῃ, εἶπε:

— Μὴ με κρατῆς, μητέρα, και κουράζουσαι: ἐγὼ μπορῶ
μόνος μου νὰ κρατῶ τὸ φέρεμά μου.

Ἐστὴλη ὑπὸ τῆς Κλατίας τῆς Ἀντικῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

Νά μοῦ το σταλῆς, Σπαρτιάτις Ἀργιλεωνίς, τὸ πρω-
τότυπον διηγηματάκι σου, διὰ νὰ σοῦ εἰπω τὴν γνώμην
μου. Πραγματικῶς πολλὸ ὠραῖον ἦτο τὸ "Ταξελίδιον εἰς Ἀθή-
νας", τὸ ὅποιον τόσο σε συνεκίνησε.

Ἡ ἀγάπη σου πρὸς τὴν μουσικὴν, καλὴ μου Δικατερὴν
Σκοπέτου, δεικνύει ὅτι ἔχεις εὐαίσθητον καρδίαν.

Τώρα ποῦ σου ἐπέρασεν ἡ Πλαρὰ νὰ μου γράψῃς τα-
τικὰ, ἀγαπητέ μου Ἰω. Χρ. Ἰωαννίδῃ γράψε μου διὰ και
ὀλίγα περισσότερα ὡσάν με τὸ κουτάλακι τοῦ γλυκοῦ μου
ἔδεις τὰς ἐπιστολάς σου.

Δὲν μοῦ φαίνεται ὀρθὴ ἡ παρατήρησις σου, καταλα-
βαρδίζουσα δὲν κάμνω καμμίαν διάκρισιν μεταδὺ τῶν φί-
λων μου τῶν πόλεων και τῶν χωρίων ἀγαπῶ τοὺς μὲν ἀπα-
ρλόγιστα ὡς τοὺς δέ, ἀρκεῖ νὰ εἶνε ἔθειο ἀγάπης.

Με τόσο ἐνθουσιασμοῦν μοῦ γράφεις περὶ τῶν ἀνθῶν,
Ἀτρόμητος Μπουμπουλῖνα, ὡστε μοῦ ἐφάνη ὅτι εὐω-
δίαζεν ἡ ἐπιστολή σου.

Ἰσα ἴσα, σὺς ἀγαπᾶς περισσότερον, διότι ἐν ᾧ εἶσθε μι-
κρὰ, λαθόντες τῆς Κρήτης και Κόκκη Χ. Καλατάκη
και μάλιστα δευτέρου, καταβάλετε τόσον κόπον διὰ νὰ
μου γράψετε.

Καλῶς ἤλθε, Αἰγύπτιε Βασιλεῦ ἔμειν βεβαία ὅτι θὰ
γίνης εἰς ἐκ τῶν καλλιτέρων φίλων μου. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον:
Φίλοι φιλοῦσθαι και ἂ τοῖς φίλοις φίλα ὁ δὲ φίλος
σου Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου εἶνε φίλος μου, ὡστε δὲν
εἶνε ἄξιον ἀπορίας ἂν και σὺ γίνης φίλος μου.

Ἐ ἀνατελοῦν και καλλίτεραι ἡμέραι διὰ τὴν Πατρίδα
μας, Ῥόδον τῆς Σῆρου.

Ὁχι, φίλε μου Ἰω. Ν. Ζωγραφάκη, τὸ ψευδώνυμον Λα-
θόντες τῆς Κρήτης δὲν τὸ ἔδωκα εἰς σέ, ἀλλ' ἀνήκει
εἰς ἄλλον. Τὸ ποιημά σου τὸ ἀνέγνωσα μετ' ευχαριστήσεως,
ἄλλὰ δὲν δύναμαι νὰ το δημοσιεύσω δι' οὐς λόγους πολλὰς
ἔγραψα εἰς ἄλλους.

Σ' ευχαριστῶ, Αἰα Τελαμώνιε, διὰ τὴν προθυμίαν τὴν
ἴποιαν ἔχεις νὰ ἐργασθῆς πρὸς περισσοτέραν διάδοσιν μου
εἰς τὴν Καλλιπόλιν ὅπου ἀπέρχουσαι, και περιμένω ἀνυπο-
μόνας τὰ ἀποτελέσματα τῶν φιλικῶν ἐνεργειῶν σου.

Πολλὸ καλὸν παῖδι μοῦ φαίνεται, Ἰωάννη Λαζάρου, και
σε φιλοῦ κ' ἐγὼ ὅπως και ὁ ἀδελφός σου. Ἰδὲ εἰς τὴν
πρώτην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου πῶς εἰμπορεῖς νὰ σταλῆς
τὴν συνδρομὴν τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

Μεγάλην μου ευχαρίστησιν θὰ το θεωρῶ νὰ μου γράψῃς,
Γόρδιε Δερμῆ.

— Δίαι! τὴν Εὐρώπην τὴν γράφεις Εὐρώπην; ἐρωτᾷ ὁ
διδάσκαλος τὸν μικρὸν Περικλῆ.

— Δίαι, ἐνῶ αἱ ἄλλαι ἡμεραι ἀρχίζουσι ἀπὸ ἔλλα, νὰ
ἀδικήσωμεν τὴν κατμένη τὴν Εὐρώπην; λέγει ὁ Περικλῆς.

Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Ἡμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιμορφώσεως.

Ὁ μικρὸς Νίκος ἐπέστρεψε τὸ ἐσπέρας ἔχων καταλερω-
μένα τὰ καινούργια ἐνδύματά του. Ἡ μητέρα του ἰδοῦσα
αὐτὸν εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἐδύλωσε:

— Τώρα νὰ ἰδῆς, ἐσὺ κύριε, πῶς θὰ σοῦ τινάξω ἐγὼ τὰ
φορέματά σου, σὲ τέτοια κατάστασιν ποῦ μοῦ τα ἔφερες.

Καὶ ὁ Νίκος ὄλος ἀτάραχος:

— Νὰ πάγω, μαμά, νὰ τα βγάλω πρώτα;

Ἐστὴλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θεοδοσιάδου.

Εὐχαριστῶ πολλὸν τὸν Βασιλεῦ τῆς Ἐρήμου διότι μοῦ
συνέστεισε τόσο καλοῦς φίλους.

Πραγματικῶς ἀτὰρ λύπη ἦτο ἡ δυστυχὴς μήτηρ τοῦ
Στεφάνου, Ἀλέξανδρον τῆς Ἀργῆς. Εὐτυχῶς ἐσώθη, και ὁ
Στέφανος, θὰ ἀναγνώσῃ σήμερον.

Πολλὸ μοῦ ἀρεσεῖ τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἀτρόμητε Ἐδ-
λωρε.

Ἄν και ἔχῃς τόσο βαρὺ ψευδώνυμον Ἐπερήφατος
Μονάρχου, ὑποθέτω ὅτι θὰ εἶσαι προσήγορον και καταδε-
κτικὸν παιδίον.

Ὡ φίλε μου Ἡ τὰν ἡ ἐπὶ τὰς, ἐγὼ δὲν σ' ἐλησμόνησα!
Σὺ τούναντιον εἶχες τόσον καιρὸν νὰ μου γράψῃς!

Καλῶς ἤλθε, Νικηταρᾶ Τουρκοφάγε! και σου εὐ-
χομαι καλὴν χώνευσιν...

Ἐρωτήσεις, πληροφορίαι, ἀσπασμοί, προσήσεις.

Ὁ Ἰω. Χρ. Ἰωαννίδης προσφέρει τὰς προσήσεις του εἰς τὸν
Ἡρωα τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως και εἰς τὸν Πρί-
γκιπα Ζιλλάρ τῶν ὁποίων ζητεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα.— Ὁ
Καταλαβαρδίζκος ἀσπάζεται τὴν Μαίμου τοῦ Κωλέττη.

— Ἡ Ἀτρόμητος Μπουμπουλῖνα με παρακαλεῖ νὰ εἰπω
εἰς τὴν Κοσμοφρόνητον Ἐλλάδα ὅτι δὲν δύναται νὰ τῇ
εἰπῇ τὸ ὄνομά της, ἀσπάζεται δὲ τὴν Αἰμοστάλουσαν Καρ-
δίαν και τὸ Ἴορ τοῦ Ἄγροῦ — ὁ Γέρος τοῦ Μωριᾶ ἀ-
σπάζεται τὸν Βασιλεῦ τῆς Ἐρήμου και τὸν Ἀπόμα-
χον τῆς Λέσβου— Αἰῶς ὁ Τελαμώνιος ἀσπάζεται τὸν
Τροπαιοῦχον τοῦ Μεσολογγίου Ἀλέξανδρον τὸν
Μέγαν και τὸν Θεῶδ. Θεοδοσιάδην, τῶν δύο δὲ πρώτων
ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὰ ὀνόματα τῶ ἰδίων τῶν ὀνομα εἶνε:

Ἀλέξανδρος. Κωνσ. Π. Καὶ τῶν ἰδίων των; — Ἡ
Ἀμιγριτῆ στείλει τὰς προσήσεις της εἰς τὴν Κο-
σμοφρόνητον Ἐλλάδα — Ὁ Νικηταρᾶ — Ὁ Νικηταρᾶ
σὺς πέμπει τὰς προσήσεις του εἰς τὴν Ἀτρόμητον Μπου-
μπουλῖναν και τὸν Βράχον τῶν Γλάρων, τῶν ὁποίων
γνωρίζε τὰ ἀληθῆ ὀνόματα.— Ὁ Ἡ τὰν ἡ ἐπὶ τὰς ἀσπάζει
και τὸν Ὀδυσσεῦ Ἀρόροῦσον και τὸν Σωσίαν.— Ὁ Δ.
Ε. Μάξιμος στείλει τοὺς ἀσπασμοὺς του εἰς τὸν Δίκαιον
Ἀριστείδην και εἰς τὸν ἐξάδελφον του Ἰωάννην Ἰωαν-
νίδην.— Ὁ Γεώργιος Καστροφῆτης ἀσπάζεται τὸν Μέλανα
Ἀετὸν, τοῦ ὁποῖου ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθές ὄνομα.— Ἡ
Σπαρτιάτις Ἀργιλεωνίς θεωρεῖ, λέγει, περιττὸν νὰ εἰπῇ
τὸ ὄνομά της εἰς τὸν Πρίγκιπα Ζιλλάρ και τὸν Ἄρην
διότι δὲν εἶχον τὴν καλοσύνην νὰ ἐρωτήσωμαι μόνον των, ἀλλ'
ἐσυμβουλευθῆσαν ὑπὸ ἄλλους.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

101. Συλλαβογράφος. Βάλ' ἐν γράμμα, μίαν μύτην στὴν σειρὰν κ' ἐν γράμμα πάλι. Καὶ μὰ πόλις τῆς Ἑλλάδος παρεούθις δὲ ἐπιπροβάλλη

Ἐστέλλη ὑπὸ τῆς Φιλίππου Τριτάτου.

102. Συλλαβογράφος. Τέσσαρες ἔχω συλλαβὰς καὶ κείμεν ἐν Αὐστρία. Ἄν στερεθῶ τὰς πρώτας δύο, μὴ μένει μόνον μία.

Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Νικηταροῦ.

103. Συλλαβογράφος. Ἐν ἑξῆς δύο γράμματα μ' ἀποτελοῦσι μόνον. Καὶ προσφιλέης ἦμην τροφή τῶν παιδικῶν σου χρόνων.

Ἐστέλλη ὑπὸ Ἐλένης Καλογερακοῦ.

104. Συλλαβογράφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις, τὸ δευτέρον μου τάγμα. Τὸ σύνολόν μου ἂν σ' τὸ πῶ, ὅθ' μ' εὐρῆς ἐν τῷ ἄμα.

Ἐστέλλη ὑπὸ Ν. Ροδοκανάκη.

105. Συλλαβογράφος. Τὸ πρῶτόν μου στενάζει καὶ θρηνηεῖ. Τὸ ἄλλο σὶδὸ κεφάλι ἀπὸ το φέρεσις. Καὶ τῆς Τουρκίας πόλις δὲ φανῆ

Ἄν ἠνωμένα ταυτὰ τα προσφέρῃς.

Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Μιλανος Ἀετοῦ.

106. Συλλαβογράφος. Μία ἐκ τῶν προθέσεων Τὸ ἦμισυ μ' ἀποτελεῖ, Κ' εἶνε τὸ ἄλλο ἦμισυ Πλάσμα θαυμασίον πολὺ.

Τὸ σύνολόν μου εὐρέ τοι: Φάρμακον εἶνε δραστηκόν Κ' ἀνεκταίρωσις τίθεται

Εἰς μέρος ἐσωτερικόν.

Ἐστέλλη ὑπὸ τῆς Σταυριανίδου Ἀγγελικῆς.

107. Συλλαβογράφος. Μία θεὰ, εἰς στρατηγὸς ἔαν συνανεθῶσι, Μέγαν τινα φιλόσοφον οἱ δύο τῶν, γεννῶσι.

Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

108. Λεξιγράφος. Ποία νῆσος τῆς Ἑλλάδος, ἂν τὴν κεφαλὴν τῆς χέσῃ Μεταβάλλεται εἰς ζῶον τρέχον εἰς βουνὰ καὶ δάση;

Ἐστέλλη ὑπὸ Ν. Βίλχ. Κασταλλοκρίτου.

109. Λεξιγράφος. Μὲ ἔχεις εἰς τὸ σῶμά σου, Ἄλλ' ἔχει εἰς τὸ στόμα σου. Ἄν ἡ κεφαλὴ μου λείψῃ

Σκότος ἀφανῆς θὰ προκύψῃ,

Ἐστέλλη ὑπὸ Ν. Βίλχ. Κασταλλοκρίτου.

110. Ἀναγράμμακτισμός. Περικαλύπτω πανταχοῦ ἐγὼ τὸν κόσμον ὅλον, Μ' εὐρίσκεις εἰς τὴν θάλασσαν καὶ στούρανον τὸν ὅλον.

Ἄλλὰ τὸ πρῶτον γράμμα μου ἂν τελευταῖον θέσῃς.

Μὲ μεταβάλλεις εἰς θεόν, ἢς ἕνεκα τὸ πάλα, Συνέβησαν καὶ πόλεμοι καὶ συμφοραὶ μεγάλα.

Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Καστριώτου.

111. Μεταγράμμακτισμός. Εἶμαι ἄνθος τι ὄφραϊόν καὶ ἂν θέλῃς νὰ με ξεύρῃς. Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Καστριώτου.

Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Καστριώτου.

112. Αἶνεγμα. Εἰς τὴν Ρωσσίαν βρισκομαι καὶ σὲ ποτάμι κείμεν, Ἐχω οὐρανὸν καὶ κεφαλὴν, ζῶον ὅμως δὲν εἶμαι

Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Παν. Τριπαράτου.

113. Αἶνεγμα. Σὰν πορτοκάλ' εἶμαι στρογγυλὸ Πάντα γυρῶ δὲν στοματῶ.

Ἐστέλλη ὑπὸ Εὐφροσύνης Κονερίτου.

114. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων ἕνεκα λέξων ἀποτελοῦσιν ἀντικείμενον ἐνώπιόν σου τῶρα κείμενον.

1. Θεὰ τῆς Μυθολογίας. 2. Ἄνθος εὐώδης. 3. Πηγὴν καλλιπέλασον. 4. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας. 5. Δένδρον. 6. Θηρίον. 7. Μέταλλον. 8. Ἐπιστήμη. 9. Ὀπωριόν.

Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Βασίλειος τῆς Ἐρήμου.

115. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων πέντε λέξων ἀποτελοῦσι τὸ ἔνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης.

1. Υἱὸς τοῦ Διὸς. 2. Ζῶον. 3. Ἄνθος. 4. Μέτρον βάρους. 5. Πόλις τῆς Φθιώτιδος.

Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Λεουκῶ Μαργαρίτου.

116. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων δέκα λέξων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως.

Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 2. Νῆσος τῆς Τουρκίας. 3. Στρατηγὸς Θεβαῖος. 4. Πόλις τῆς Θράκης. 5. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 6. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 7. Ρῆτωρ τῆς ἀρχαιότητος. 8. Πόλις τῆς Ἰταλίας. 9. Ἄρθρον. 10. Ἀρχαῖος φιλόσοφος.

Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Κ. Β. Ευρυλῆ.

ΛΥΣΕΙΣ

- 92. Ζ — 93. Ὑπόμονη (ὑπό, μόνη). 94. — Αἰ. Ρ Ε Α ρα, σάφρα. — 95. Σκότος (σῆτος) — 96. Υ Θρόνος, ὄνος. — 97. Κέννος, Τῆνος. — 98. Σ Ὁ ἀριθμὸς 85. — 99. Περ. σπεύσι. — 100. Πρῶτος(1. Ἦρα 2. Ῥόδον. 3. Ὀλλυθία. 4. Δικαστής. 5. Ὀλυμπος. 6. Τρίπολις. 7. Οἶνος 8 Σπίνος.)

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Αἶας ὁ Τελαμώνιος, 6. Αἰγύπιος Βασιλεὺς, 9. Ἀλέκτωρ τῆς Αὔγης, 11 ὄ. Ἀφροδίτη, 4. Ἰωάννα Ἀναστασιάδου, 6. Κλεομένης Ἀντιναρῆς, 8. Ἀτρεΐδης Εὐζωνος, 8. Ἀτρεΐδης Μπουμπουλίνου, 9. Πηνελόπη Μιχ. Βάρκα, 6. Βασίλειος τῆς Ἐρήμου, 12 ὄ. Βασκοπούλα Ζηλεμένη, 9. Βρεγμένη Γάτα 7. Γαλλικὴ Σηραῖα 15 ὄ. Πέτρος Χαριλάου Γερακίτης, 6. Εὐθαλία Γερογιάννη 7. Γεώργιος Καστριώτης, 12 ὄ. Θέμις Γεωργεπούλου, 5. Γόρδιος Ἀσμάς 12 ὄ. Νικόλαος Δροσινός, 5. Διαβολάνθρωπος, 9. Θεμιστοκλῆς καὶ Ἐνθίκπη Δρασοπούλου, 7. Ἐλευθέριος Ἐσκοπαυτής, 8. Βύτηκη Ζαφειράτου, 5. Μιλτιάδης Ζαχαριάδης, 4. Ζιζάνιον, 9. Ἰωάννης Χρ. Ἰωαννίδης 2. Ὀρόσθη Καλαβρυτινός, 4. Μαριάνθη Α. Καποτά, 3. Καταλαβαρδῖος 15 ὄ καὶ 8. Κατίθα νὰ φάῃς 9. Λαδύρινθος τῆς Κρήτης, 4. Λαδωμένος Παντικός, 8. Λεουκὸς Μαργαρίτης 1. Μαζοῦ τοῦ Κωλέττη, 9. Δ. Ε. Μάξιμος, 7. Μικρὰ Καρδία, 8. Μικρὸς Λεωβούχος 8. Μικρούλα Τραλάκι, 6. Μουσελάκι, 6. Ναι καὶ Ὅχι, 8. Νικήτας ὁ Τουρκαφάγος, 5. Περπολητὴς Κανάρης, 15 ὄ. Ρήγας Φεραῖος, 11 Ῥόδον τῆς Σύρου, 14 ὄ. Αἰκατερίνης Κ. Σκοπέτου 4 καὶ 3 Σπαρτιάτις Ἀγγελικῆς, 9 καὶ 7. Ἰασηρῆφανος Μονάρχης, 8. Φασουλῆς καὶ Περικλέτας, 9.

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΑΝΔΩ. Μετάφρασις ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ι. ΦΕΡΜΙΟΥ] [Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 161]

Ἄλλα ἡ κυρία Εἰρήνη δὲν τα ἤκουεν αὐτὰ. Ἐ-βλεπε τὸν Στέφανον ὀσημέραι ματαινόμενον. Ὁ Στέφανος δὲν ἠδύνατο νὰ συνηθίσῃ εἰς τὴν πνιγη-ρὴν ἀτμόσφαιραν τῆς πρωτεύουσος. Τὴν Κυρια-κὴν μετέβησαν εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ πε-ριπλανώοντο ἐντὸς τοῦ δάσους ἀναπνεύον-τες τὸν καθαρὸν ἀέ-ρα. Καὶ οἱ μὲν γο-νεῖς ἐδάδιζον ἐμπρός καὶ συνωμιλοῦν περὶ τοῦ υἱοῦ τῶν καὶ περὶ τοῦ μέλλοντός του, ὁ δὲ Στέφανος ἤρχετο ὀπισθεν αὐτῶν, τρέ-χων καὶ πηδῶν καὶ κάμων διάφορα νο-στιμώτατα παιχνίδια.

Μετ' ὀλίγην ὄραν ἔφθασαν ἐμπροσθεν τοῦ μεγάλου ἐκείνου κήπου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον εἰσελθῆ ἄλλο-τε, ἂν ἐνθυμείσθε, καὶ εἶχον μείνη ὅλον τὸ ἀπόγευμα. Ὅταν εὐ-ρέθησαν πρὸ τῆς κι-κλιδοῦτης πύλης, δὲν εὐμπόρυσαν νὰ κρα-τηθοῦν, ἀλλὰ ἐπέσθ-μησαν νὰ εἰσελθοῦν καὶ ἐκ δευτέρου. Ἀ-πόβησαν λοιπὸν τὴν πύλην καὶ εἰσῆλθον. Ἄλλὰ τὴν αὐτὴν στιγ-μὴν ἐφάνη ὁ κηπου-ρός, ὁ ὁποῖος εἶπε πρὸς αὐτοὺς μετὰ πολλῆς εὐγενείας:

«Ὅριστε, κύριοι, νὰ ἰδῆτε τὸν κήπον. Οἱ κύριοι μου εἶνε εἰς ταξεῖδι, καὶ μου ἄφησαν παραγγελίαν ὁποῖος ἔρχεται νὰ τον ἀφίνω ἐλεύθερα!

Ἡ κυρία Εἰρήνη ἐδάταξε νὰ εἰσελθῇ. «Ὅριστε, κυρία, ὄριστε ἐλεύθερα. — Αἰ, ἔξ ἐμῶν μεν λοιπὸν, εἶπεν ὁ κύριος Γεώρ-γιος εὐθυμὸς καὶ φαιδρός. Ἄς περάσωμεν ὀλίγας ὄρας ἐδῶ, μετὰ τὴν ἰδέαν πως εἶνε ἰδικόνμας τὸ κτήμα.

« ΟΡΙΣΤΕ, ΚΥΡΙΑ, ΟΡΙΣΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΑ »

«Ναι, ἀγαπητῆ μου, εὐρίσκεσαι εἰς τὸ σπίτι σου. Αἱ ὑποθέσεις μας ἐπέτυχον ὅσον δὲν ἤλπιζα. Δὲν ἦτο ἡ ἐπιθυμία σου νὰ ἔχῃς μίαν ἐξοχὴν; καὶ ἴσα ἴσα αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἐξοχὴν, τὴν ὁποῖαν εἶχες μέσα ἔς τὴν καρδιά σου, καθὼς μου ἔγραψες; λοιπὸν καὶ ἐγὼ κρυφὴ χαρὰ μου ἦτο νὰ εὐμπόρυσω μίαν ἡμέραν

Ἡ ἐπικυλις ἦτο ἀπαράλλακτος ὅπως τὴν περι-γρῆπεν ἡ κυρία Εἰρήνη εἰς τὰς ἐπιστολάς της. Ἦτο ἀκριβῶς ὅπως τὴν ἤθελε, ἦτο τῆς γυναικῆ-της. Τέσον πολὺ ἠγαριστῆθη καὶ ὁ Στέφανος, ὥστε δὲν ἤθελε νὰ φύγουν. Ἦθελέ καὶ καλὰ νὰ μείνουν καὶ νὰ κατοι-κῆσουν ἐκεῖ, εἰς τὸν ἐπίγειον ἐκεῖνον Πα-ράδεισον.

«Τί καλὰ ὅπου εἶ-νε ἐδῶ!» ἐπανελάμ-βανεν ἡ κυρία Εἰ-ρήνη. Ἐν ᾧ δὲ ἐπερίμε-νον τὴν ἀμαξοστοι-χίαν τοῦ σιδηροδρό-μου, διὰ νὰ ἐπανελ-θοῦν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐπλησιάζεν ἡ ὥ-ρα, καὶ ἡ κυρία Εἰ-ρήνη ἤτοιμαζετο νὰ φορέσῃ τὸ ἐπανωφό-ριόν της διὰ νὰ ἀνα-χωρήσουν, ἀφανῆς ἀ-νοίγουν καὶ τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, καὶ φαίνε-ται ὁ κηπουρὸς φο-ρῶν καλλίτερα φορέ-ματα καὶ λέγει εἰς τὴν κυρίαν Εἰρήνην:

«Κυρία, τὸ τραπέζι εἶνε ἕτοιμον!» Ἡ κυρία, Εἰρήνη ἐχθυμὸς δὲν εἰξουρε-τί νὰ ὑποθέσῃ, καὶ ἠρώτησε τὸν ἄνδρα τῆς διὰ τοῦ βλέμμα-τος, ὁ δὲ κύριος Γεω-ργίος ἤρπασε καὶ τὰς δύο χεῖράς της καὶ της εἶπε χαμογελῶν:

«Ναι, ἀγαπητῆ μου, εὐρίσκεσαι εἰς τὸ σπίτι σου. Αἱ ὑποθέσεις μας ἐπέτυχον ὅσον δὲν ἤλπιζα. Δὲν ἦτο ἡ ἐπιθυμία σου νὰ ἔχῃς μίαν ἐξοχὴν; καὶ ἴσα ἴσα αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἐξοχὴν, τὴν ὁποῖαν εἶχες μέσα ἔς τὴν καρδιά σου, καθὼς μου ἔγραψες; λοιπὸν καὶ ἐγὼ κρυφὴ χαρὰ μου ἦτο νὰ εὐμπόρυσω μίαν ἡμέραν

νά σου την προσφέρω δῶρον. Καί τῶν δύο μας ἡ ἐπιθυμία ἐξεπληρώθη, καί ὅλα αὐτὰ ἐδῶ εἶνε δικά σου, εἶσαι κυρία ἐδῶ μέσα, τελεία νοικοκυρά. Ἐμπρός λοιπόν, ἀγάπη μου, σήμερα θά τὸ στρώσωμε, καί σου ἔχω μίαν ὄρεξιν, μὰ δὲν εἰξεύρεις...»

Καί μετέδθησαν καί οἱ τρεῖς εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἀφῖνω πλέον νὰ φαντασθῆτε τὴν χαρὰν τῶν!

ΚΓ'

ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Εἰς τὸν εὐμόρρον ἐκεῖνον παράδεισον ἔμειναν μέχρι τέλους τοῦ φθινοπώρου, καί ὁ καθαρὸς ἀήρ τῆς ἐξοχῆς ὠφέλησε πολὺ τὸν Στέφανον.

Ἡ κυρία Εἰρήνη διεσκέδαζε μὲ τὸν κήπον. Ε-

φύτους τριανταφυλλέας, ἐκλιθάριζε τὰ δένδρα, ἐσχεδιάζε δένδροστοιχίας, ἰσοπέδωνε τὸ ἀνώμυλον ἔδαφος, καί δὲν ἐβρύνετο νὰ περιποιῆται καί νὰ προσέχη τὸ μικρὸν τῆς βασιλείου. Ἄν καὶ δὲν ἦτο πολὺ μέγαλον, διότι εἰς ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἠδύνατο νὰ το περιέλθῃ ὅλον, εἰς ἐκείνην ὁμως ἐφαίνετο ἀπέραντον. Ὁ κύριος Γεώργιος

ΠΕΡΙΕΠΛΑΝΗΝΤΟ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ (Σελ. 177).

κατέβαινε τὸ πρωὶ εἰς τὴν πόλιν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τὴν ἐσπέραν ἐπανήρχετο. Καί οἱ γονεῖς καί τὸ τέκνον ἦσαν εὐδαιμονέστατοι.

Ὁ Νοέμβριος διέκοψε τὸν εὐδαίμονα τοῦτον βίον. Ὁ καιρὸς ἐφύχρανε, καί ἐδιάσθησαν νὰ καταδοῦν νὰ κατοικήσου εἰς τὴν πόλιν.

Ἐνθυμεῖσθε ὅτι ἄλλοτε ἡ κυρία Εἰρήνη ἐβοήθει τὸν ἄνδρα τῆς εἰς τὰς διαφόρους ἐργασίας τοῦ ἐμπορίου του. Καί τώρα λοιπόν τον παρεκάλεσε νὰ τῆς δώσῃ ἐργασίαν, διὰ νὰ τον ἀνακουφίῃ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κόπους. Ἄλλ' ὁ κύριος Γεώργιος δὲν τὴν ἀφῆσε νὰ ἀποτελειώσῃ τὸν λόγον τῆς.

«Ὁχι, ἀγαπητῆ μου, τώρα σὺ ἔχεις ἄλλας φροντίδας. Ὅτι εἰμπόρσες νὰ κάμης διὰ τὴν εὐτυχίαν μας, τὸ ἔκαμες μὲ τὸ παραπάνω. Πάντοτε θὰ ζητῶ τὴν συμβουλὴν σου, ἀλλὰ δὲν ἔχεις πλέον νὰ ἀναμυθῆς εἰς τὰς ἐμπορικὰς μου ὑποθέσεις. Σὺ ἔχεις

τώρα ἄλλην ἐργασίαν πολὺ σπουδαιότεραν ὁ Στέφανός μας μεγαλώνει. Μετ' ὀλίγα ἔτη θά τον στερηθῶμεν, διότι θά τον στελλῶμεν εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἀλλὰ ἔως νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ σχολεῖον, πρέπει νὰ λάβῃ τὴν ἀνατροφήν, τὴν ὁποίαν μόνον αἱ μητέρες εἶνε ἄξιαι νὰ δώσου εἰς τὰ τέκνα των. Ποῖος λοιπὸν ἀπὸ σὲ εἶνε καταλληλότερος νὰ ἀναθρέψῃ τὸν Στέφανον μας, καὶ νὰ του δώσῃ καλὰ παραδείγματα; Ἡ γλυκύτης σου, ἡ ὑπομονὴ σου, ἡ ἀγάπη σου θά καρποφορήσου εἰς τὴν τρυφερὰν καρδίαν του. Ὁ υἱός μας ἔχει καλὰ φυσικά, καί σὺ θά τὰ τελειοποιήσης. Δὲν θά κοπιήσης καθόλου νὰ τον διδάξῃς νὰ ἀγαπᾷ τὸ καλὸν καὶ τὴν τιμιότητα, καί ἀπὸ τὰς χεῖράς σου θά ἐξέλθῃ ἔτοιμος νὰ γίνῃ ἄνθρωπος καθὼς πρέπει.»

Ὁ Στέφανος ἐμεγάλωνε καὶ ἐγίνετο καλὸν παιδίον. Ὁ πρῶτός του διδάσκαλος ἦτο ἡ μήτηρ του, ἡ ὁποία δὲν ἐκοπίχσε πολὺ νὰ τον διδάξῃ, διότι ἦτο παιδίον ἔξυπνον καὶ εὐφυές. Ἐκτὸς τούτου εἶχε καὶ τὰ ἀρίστα παραδείγματα τῶν γονέων του· οἱ γονεῖς του ἔζων ἐν πληρεστάτῃ ἀρμονίᾳ καὶ ὁμονοίᾳ, ἡγάπων καὶ ἐτίμων ἀλλήλους. Ἐδύ-

χῆ τὰ τέκνα τὰ ὁποῖα γεννῶνται καὶ ἀνατρέφονται ἐντὸς τοιαύτης οἰκογένειας!

Ὁ Στέφανος δὲν εἰξεύρεν ἀκόμη μεγάλα πράγματα· ἀλλ' ὁμως ὁ καλὸς σπόρος εἶχε ριζοβολήσῃ εἰς τὴν καρδίαν του, καί ἐφαίνετο ὅτι θά γίνῃ ἄνθρωπος μὲ νοῦν καὶ κατὰ πάντα ἐξάιρετος.

Ἐνίστο ἐνθυμεῖτο καὶ τὸν Βράχον τῶν Γλάρων καὶ τὸ χωρίον καὶ τοῦ; μικροῦς τοῦ συντρόφους καὶ ἐπεθύμει μάλιστα νὰ τοὺς ἴδῃ ἄλλην μίαν φορὰν τοῦλάχιστον. Δὲν εἶχον ὁμως διακοπὴν καὶ πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὸν μικρὸν λιμένα· διότι ὁ γηραιὸς ἐφημέριος τοῦ γειτονικοῦ χωρίου ἐστελλεν εἰς αὐτοὺς εἰδήσεις συχνά.

Ὁ αὐτὸς σεβάσμιος ἱερεὺς ἔγραψεν εἰς αὐτοὺς καὶ τὸν θάνατον τοῦ Πιπιᾶ, τοῦ σωτήρος τοῦ Στεφάνου. Μίαν πρωΐαν εὐρέθη νεκρὸς ὁ τάλας κωφάλαλος ἐξω τῆς θύρας τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθητο ἡ κυρία

Εἰρήνην μὲ τὸν Στέφανον ὅταν ἦσαν εἰς τὸ χωρίον. Καίμινε Πιπιᾶ! καίμινε Πιπιᾶκήν!

Δ'

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΔΙ

Οἱ καλοὶ γονεῖς σκέπτονται πάντοτε ποῖον ἐπάγγελμα ἢ ποῖαν ἐπιστήμην θά ἀκολουθήσου τὰ τέκνα των. Λοιπὸν καὶ οἱ γονεῖς τοῦ Στεφάνου ἐσκέπτοντο τί νὰ τον κάμουν. Ἡ ἐπιθυμία τῆς καρδίας των ἦτο νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς, νὰ γίνῃ ἐμπόρος. Νὰ γίνῃ δημόσιος ὑπάλληλος δὲν ἤθελον. Ἄλλ' ὁμως δὲν ἤθελον καὶ νὰ τον βιάσου διὰ τοῦτο εἶχον ἀποφασίσῃ νὰ τον ἀφῆσου ἐλεύθερον νὰ ἐκλέξῃ αὐτὸς τί θέλει νὰ γίνῃ.

Ὁ Στέφανος ἦτο δεκαεξ ἑτῶν, καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν ἔζη μετὰ τῶν γονέων του εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον τὸ ζωηρὸν ἐκεῖνο παιδίον τὸ ὁποῖον ἐγνωρίσαμεν, ἦτο σοβαρὸς, σκυθρωπὸς, καὶ ἡγάπα τὴν μοναξίαν. Πολλάκις ἡ κυρία Εἰρήνη ἠρώτησε τὸν Στέφανον τί ἔχει καὶ εἶνε σκυθρωπὸς, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἠνοίγε τὸ στόμα του· δὲν ἤθελε νὰ μάθουν οἱ γονεῖς του τὸ αἴτιον.

«Μὰ τί ἔχεις, παιδί μου;»

— Τίποτε.

— Μὰ δὲν γίνεται, κάτι ἔχεις. Εἰπέ μου, Στεφάνε μου!

Ὁ Στέφανος ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ ὁ λόγος ἤρξατο εἰς τὸ στόμα του καὶ πάλιν κατέβαινε εἰς τὸ στήθος του.

Ἐσπέραν τινα μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ Στέφανος ἦτο σιωπηλὸς ὡς πάντοτε.

«Ἐ! Στέφανε, εἶπεν ὁ πατήρ του, ἐπειδὴ θέλεις νὰ εἶσαι σοβαρὸς, ἂν καὶ ἡ ἡλικία σου δὲν το καλεῖ ἀκόμη νὰ εἶσαι τόσον σοβαρὸς, ἔλα λοιπὸν ὡς ὁμιλήσωμεν σοβαρά. Προχθὲς ἔκλεισες τὰ δεκαεξ καὶ ἐμῆρες εἰς τὰ δεκαεπτὰ. Ἐσκέφθης ποτὲ τί ἐπάγγελμα θά ἀκολουθήσῃς ἀφ' οὗ τελειώσῃς τὰ μαθήματά σου; Τί θέλεις νὰ γίνῃς; δημόσιος ὑπάλληλος, μηχανικός, ἰατρός, δικηγόρος;»

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΕΦΥΤΕΥΕ... (Σελ. 178).

— Ὁχι, ὄχι, ἀπεκρίνετο ὁ Στέφανος.

— Λοιπὸν δὲν κλίσεις πουθενά; Ὅτι καὶ ἂν γίνῃς, σὺ εἶνε ἀδιάφορον; Τὸ ἐμπόριον δὲν μου φαίνεται ἄσχημον, σὺ τί λέγεις; σ' ἀρέσει; δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος νὰ με διὰδεχθῆς μίαν ἡμέραν, νὰ ἀναλάβῃς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐμπορικῶν μου ἐργασιῶν;

— Μάλιστα, πάτερ μου, εἶμαι εὐχαριστημένος, καὶ θά ἦτο τιμὴ μου ἂν εἰμπόρουν νὰ ἀκολουθήσω τὰ ἔργα τοῦ πατρὸς μου... Μετὰ χαρὰς θά ἐγίνωμην ἐμπόρος, ἂν δὲν ἦτο κάτι τι ἄλλο τὸ ὁποῖον μὲ παρασύρει...

— Δὲν σε καταλαμβάνω, παιδί μου. Εἰπέ το καθαρά, ποία εἶνε ἡ κλίσις σου; Εἰξεύρεις πολὺ καλά πόσον σε ἀγαπᾷ καὶ ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα σου.

Ὁ Στέφανος ἐκύτταζε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του, ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν του καὶ διὰ τῶν δύο χειρῶν του, καὶ ἤρτισε νὰ κλαίῃ.

Ἡ κυρία Εἰρήνη ἔχασε τὴν ὄψιν τῆς καὶ ἐφαίνετο ὡς νεκρά.

— Ἄχ! δυστυχισμένο μου παιδί, θέλεις νὰ γίνῃς ναυτικός! ἀνεφώνησεν ἡ τάλαινα μήτηρ.

— Ναυτικός! ἀνεφώνησεν ὁ πατήρ ἐκθαμβός.

— Ναι, ναι, θέλει νὰ μας ἀφήσῃ καὶ νὰ φύγῃ.

— Θέλεις νά μας αφήσης και νά φύγης, Στέφανε; Στενοχωρείσαι λοιπόν νά είσαι μαζί μας; Μας εδουλεύεις; Η αγάπη μας σου φαίνεται όληνη;

λησαν όληνη όραν περί διαφόρων πραγμάτων, είπε πρὸς αὐτούς :

« Αγαπητοί μου φίλοι, έρχομαι κατά καθήκον επίτηδες διά νά σας όμιλήσω περί μιζῆς υποθέσεως πολύ σπουδαία. Πρόκειται περί τοῦ υἱοῦ σας. Ημεῖς εἰς τὸ Λυκείον έχομεν μεγάλην ἀνησυχίαν. Ὁ Στέφανος εἶνε πολύ κατητής, ἡ υγεία του μάς φοβίζει και δέν προοδεύει πολύ εἰς τὰ μαθήματα τῆν αἰτίαν τῆν εἰξεύρετε πολύ καλά καθὼς και ἐγὼ τῆν εἰξεύρω. Λοιπόν πρέπει νά λάβετε μίαν ἀπόφασιν τέλος πάντων. Ἐγὼ τόσα ἐτῆ συζῶ μέ παιδιά, και εἰξεύρω ἐκ πείρας ὅτι εἶνε δύσκολον νά ἐμποδίσῃ τις τῆν κλίσιν τῶν παιδίων μάλιστα δὲ ὅταν ἔχουν κλίσιν εἰς τῆν θάλασσαν, εἶνε τῶν ἀδυνάτων νά τους γυρίσῃ κανεῖς τὸ κεφάλι. Νομίζεις ὅτι ἡ θάλασσά τα μαγεύει, τὰ παρασύρει, και ὅσον και ἂν πολεμήσῃς εἶνε τῶν ἀδυνάτων νά τα ἐμ-

« ΚΑΪΜΕΝΕ ΠΙΠΙΑ! ΚΑΪΜΕΝΕ ΠΙΠΙΑΚΗ! » (Σελ. 179)

ἔχομεν ἄλλον εἰς τὸν κόσμον πρὸς σέ; δέν εἶσαι ἡ παρηγορία μας; και τώρα θέλεις νά μας αφήσης νά ἔχωμεν κακά γηρατεία!

Και οἱ τρεῖς ἔκλαιον, και οἱ λυγμοὶ των ἤκούοντο πολλήν όραν.

Τέλος ὁ Στέφανος ἐσηκώθη. Ἐτρέξε πρὸς τοὺς γονεῖς του και ἐναγκαλιζόμενος και τοὺς δύο ἀνερώνησε :

« Μὴ κλαῖτε, μητέρα μου, μὴ κλαῖτε, πατέρα μου... και δέν φεύγω. Αὐτὴν τῆν όραν αἰσθάνομαι ὅτι ἡ κλίσις μου εἶνε νά μείνω μαζί σας.

Ἐπόησαν οἱ γονεῖς και ἐνόμισαν ὅτι ἐλύθη τὸ ζήτημα, και το εἶχον πλέον ὡς βέβαιον, ὅτι ὁ Στέφανος θὰ γίνῃ ἔμπορος και θὰ τον ἔχουν πάντοτε πλησίον των.

Μετὰ τὸ τέλος τῶν διακοπῶν ἐπῆγε πάλιν ὁ Στέφανος εἰς τὸ σχολεῖον. Ὁσάνκις δὲ ἦτο ἔξοδος και ἤρχετο εἰς τῆν οἰκίαν, ἦτο φαιδρὸς και γελαστός, ἀλλὰ ἐφαίνετο καταβεβλημένος, ὡχρὸς και ἀδύνατος.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ ἐπιμελητής τοῦ Λυκείου ἦλθεν εἰς τῆν οἰκίαν τοῦ κυρίου Γεωργίου. Ἀφ' οὗ ὡμί-

ποδίσῃ. Εἰξεύρω ὅτι ὁ Στέφανος διά νά μή σας πικράνῃ, σὲς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ κάμῃ τῆν γνώμη σας ἄλλ' ὅμως ἡ θυσία αὐτῆ τῆν ὅποιαν ἔκαμε διά νά σας εὐχαριστήσῃ, τὸν ἀφανίζει, τὸν θανατώνει. Εἶνε δὲ περιττὸν νά σας παραστήσω πόσον εἶνε

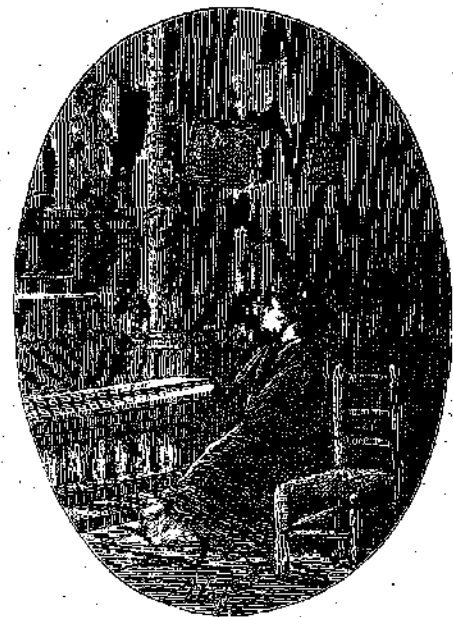
« ΣΚΕΦΘΗΤΕ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΤΕ » (Σελ. 181)

βλαβερὸν νά ἐμποδίσῃ τις τῆν κλίσιν τῶν παιδίων. Ὅταν τὸ παιδίον τὸ ἀναγκάσῃς νά λάβῃ ἐπάγγελμα παρὰ τῆν βρεξίν του, νά εἶσαι βέβαιος ὅτι δέν

ὄα ἐπιτύχῃ ποτέ. Και πάντοτε τοὺς γονεῖς θὰ τους τύπτῃ ἡ συνείδησίς των διότι ἔγιναν αἰτία τῆς ἀποτυχίας και τῆς δυστυχίας τοῦ τέκνου των. Δέν ἀρνούμαι ὅτι εἶνε λυπηρὸν εἰς τοὺς γονεῖς, ὅταν μάλιστα εἶνε καλοί, ὡς ὑμεῖς, νά ἴδουν τὸν μονάκριβον υἱὸν των καταδικασμένον νά ζῆ πάντοτε σχεδὸν μακρὰν τῆς οἰκογενείας του, ἀλλ' ἔμωσ ἀφ' οὗ τοῦτο εἶνε ἡ εὐχαριστήσις του, δέν πιστεύω ὅτι θὰ ἐπιμείνετε. Ἡ ἀπουσία του θὰ γίνεται αἰτία και χαρᾶς και λύπης ὅταν λυπησθε ὅταν εἶνε ἀπών, ἀλλὰ πόσον θὰ χαιρέτε ὅταν ἔρχεται νά σας βλέπῃ. Ἡ λύπη σας θὰ εἶνε ἀπαραγμὸς καρδίας, ἀλλ' ἡ χαρὰ σας θὰ εἶνε ἀγαλλίασις. Παρατήρησα ὅτι δέν υπάρχουν τέκνα φιλοστοργότερα παρὰ τοὺς ναυτικούς μας ὡς πρὸς τὸ ἐπάγγελμα δέν βλέπω ἂν ὑπάρχῃ ἄλλο ἐπάγγελμα ὑψηλότερον, και τὸ ὅποιον νά ὑπηρετῆ καλλίτερον τῆν Πατριδα! Ἰδοὺ, ἀγαπητοί μου, αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου Σκεφθῆτε και ἀποφασίσατε Ἐπειδὴ ἐνόμισα ὅτι κινδυνεύει τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ σας, ἀθεώρησα καθήκον μου νά σας δώσω εἰδησίαν.»

Τῆν αὐτὴν ἑσπέραν, ἐνώπιον τοῦ ἐπιμελητοῦ τοῦ Λυκείου και τῶν γονέων τοῦ Στεφάνου, ἔγινεν ἡ ἀπό-

φασίς μετὰ χαρᾶς μεγάλης και λύπης. Τῆν δὲ ἐπομένην ἡμέραν κατετάχθη εἰς τῆν προπαρασκευαστικὴν ναυτικὴν σχολήν, και ἀνεδειχθῆ εἰς ἓκ τῶν ἀρίστων μαθητῶν.

« Η ΜΗΤΗΡ ΠΡΟΣΒΥΧΕΤΑΙ »

Και τώρα ὁ μὲν Στέφανος θαλασσοπορεῖ εἰς μακρινούς ὠκεανούς, οἱ δὲ ἄλλοι δύο κάθηται εἰς τῆν ἔρημον οἰκίαν των και μετροῦν τὰς ἐβδομάδας, και περιμένουν τὸ ταχυδρομεῖον και ἡ μήτηρ προσεύχεται ὑπὲρ τῆς υγιείας τοῦ ξηνητευμένου της. Πᾶσα χαρὰ οἰκογενειακὴ ἐξηφανίσθη, διότι δέν εἶνε πλέον ἐκεῖ, ἐπέταξεν ἑαῖνος ὁ ὅποιος ἦτο ἡ ζωὴ τῆς οἰκίας! Ἀλλὰ δέν παραπονούνται οἱ καλοὶ γονεῖς του, ὑπομένουν διότι συλλογίζονται, και το λέγουν μάλιστα καμαρώνοντες, ὅτι ὁ υἱὸς των ἀντὶ νά ἐκλέξῃ βίον εὐκολον και ἡσυχον και ἀτάραχον, ἐπροτίμησε βίον κοπιώδη μὲν και κινδυνώδη και πολυκύμαντον, ἀλλὰ ἐνδοξον και χρήσιμον εἰς τῆν

ἀγαπητὴν Πατριδα, τῆν ὅποιαν τώρα ὑπηρετεῖ, και θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, κατά τῆν ὅποιαν τὸ ἀτρόμητον θαλασσοπόλι θὰ ἐκτελέσῃ πίστῶς τὸ πρὸς αὐτὴν καθήκον του, και θὰ ἀνδειχθῆ ἥρωσ, και θὰ δοξασθῆ ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ πίστεως και Πατριδος. Εἶθε, εἶθε!

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ ΤΩΝ ΓΛΩΦΩΝ

ΟΤΑΝ ΘΑ ΓΙΝΩ ΜΗΤΕΡΑ

« Ὅταν θὰ γίνω μητέρα!... »

Γνωρίζω μίαν μικρὰν κόρην ἡ ὅποια ἐπαναλαμβάνει συχνὰ αὐτὴν τῆν φράσιν.

Μετὰ τὸ διάλειμμα, τὸ ὅποιον τῆ φαίνεται πολύ σύντομον, ἔρχεται τὸ μάθημα, τὸ ὅποιον τῆ φαίνεται πάντοτε ὅτι διαρκεῖ πολύ, ἡ ἀγαπητὴ μικρούλα λέγει μὲ τὸν νοῦν της, ἐνῶ ἐπιστρέφει εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν κῆπον: « Ὅταν θὰ γίνω μητέρα ἐγὼ, θὰ ἐπιτρέπω εἰς τὰ μικρά μου νά κάμουν μεγάλο διάλειμμα, πολύ, πολύ μεγάλο, και νά παίξουν ἀπὸ τὸ πρῶν ἕως τὸ μεσημέρι.»

Ὅταν κάθεται εἰς τὸ κλειδοκύμβαλόν της, ἐπειδὴ θέτει ἀπρόσεκτα ἐπάνω εἰς τὰ πληκτρα τὰς δύο χεῖράς της, και ἡ μήτηρ της, τῆς ὅποιας ἡ φωνὴ

εἶνε γλυκεῖα, τῆν ἐπιπλήττει μὲ δυνατὴν και σοβαρὰν φωνήν: « Αἱ λέγει τότε ἡ μικρούλα, ὅταν ἐγὼ θὰ γίνω μητέρα δέν θὰ συγχίζωμαι ποτέ, και δέν θὰ μαλάνω τὰ παιδιά μου ὅτι και ἂν κάμουν. »

Και ἡ ὡρα τοῦ γεύματος ἔχει και αὐτὴ τὰς στενοχωρίας της πρέπει ἡ μικρὰ νά θέσῃ εἰς τῆν τράπεζαν τῆν πετσέταν της και νά τῆν διπλώσῃ καλά, πρέπει πάντοτε νά κάθεται εἰς τῆν καθέκλαν της, νά μὴ ἀκουμπᾷ τοὺς ἀγκυλῶνάς της ἐπὶ τῆς τραπέζης, νά μὴ ἐμιλῆ, νά τελειώσῃ τὸ ψωμὶ της και τότε νά ζητῆ ἄλλο, και νά μὴ εἶνε λαίμαργος και νά μὴ ζητῆ κολλὰ ὀπωρικά.

Ἡ καίμενη πόσας λύπας ἔχει!

« Α! λέγει μὲ ἀναστεναγμὸν ἡ μικρούλα, ὅταν

θά είμαι μητέρα τί διαφορά! πρώτα πρώτα από όλα δεν θά διπλώνω την πετασταν, έπειτα όταν τα μικρά μου θά έχουν καλές ιδέες, όπως εγώ τώρα, θά επιτρέπω να μου τας λέγουν, και όταν θά είνε κουρασμένα θά τα άφινω να άκουμούν τ'ά χέρια των επάνω εις τ'ο τραπέζι και να χορταίνουν όπωρικά.»

Καίμενα κοριτσάκια!

«Όταν θά γίνετε μητέρες» θά κάμετε και σεις τότε ό τι κάμουν αι μητέρες σας. Τότε θά μάθετε να διακρίνετε τ'ο κακόν από τ'ο καλόν, και τόν κα-

λόν άνθρωπον από τόν κακόν και έκείνο τ'ο όποϊόν σας φαίνεται τώρα σκληρόν και άδικόν, τότε θά σας φαίνεται δίκαιον και θά ένθουμησθε; άγαπηταί μου μικρά, τας μητέρας σας και θά λέγετε: «Δέν είνε διόλου ευχάριστον πράγμα τ'ο να είνε τις μητέρα, όταν άναγκάζεται να επιπλήττη και να φαίνεται άυστηρά, έν ό εις την καρδίαν της έχει άγάπην και θέλει να συγχωρή και να θωπεύη.

(Έκ τού Ιταλικού)

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Εις την Πελοπόννησον είνε έν μικρόν παρεκκλησίον. Είνε πλησίον τού δάσους, πλησίον τού δρόμου, εις τ'ο άκρον συστάδος τινος πεύκων. Μία βρουσούλα τρέχει άκαταπαύστως και ψιθυρίζει γλυκά γλυκά.

Τ'ο παρεκκλησίον αυτό τ'ο είδα πολλάκις, είνε μικρόν, άπλούστατον παλαιόν ή στέγη του είνε χορταριασμένη και ή θύρα του πάντοτε μισοανοιγμένη. Και έν τούτοις είνε περίφημον δέκα μιλια τριγύρω.

Διότι εις αυτό συνέθη μίαν ήμέραν, —δέν ένθουμώμαι άκριβώς την εποχήν, άλλα είνε πολυς καιρός—έν πράγμα παράδοξον, πρωτάκουστον, άπίστευτον: μία γίδα έπιασεν ένα λύκον.

Συνήθως οι λύκοι πιάνουν τας γίδας και τας καταδροχίζουν.

Θά σας διηγηθώ λοιπόν πώς έγειεν τ'ο πράγμα όπως μοί το διηγήθησαν οι χωρικοί τού μέρους έκείνου.

Μία λευκή αϊξ έθοσκε μίαν ήμέραν εις έν παρεκκείμενον έκεί λιβάδι, και ήτο δεμένη με έν μακρόν σχοινίον εις ένα πάσσαλον έμπηγμένον εις τ'ο χώμα, έννοείτε βεβαίως διατί, διά να μη φύγη. Κάθε πρωί την έδεσαν κατ' αυτόν τόν τρόπον εις τ'ο λιβάδι και την έσπέραν τ'α παιδία ήρχοντο, την έλυον και την επήγαιναν εις τόν στάβλον.

Άλλά έν βράδυ διατί δέν επήγαν να την πάρουν όπως πάντοτε, να σας είπω την άλήθειαν δέν το ειξεύρω. Ίσως την ειχον λησμονήση; έβράδυνασε ένυκτωσε κανείς.

Η δυστυχής γιδούλα, κατάμονη την νύκτα, ήρχισε να βελάξη με τρέμουσαν φωνήν ερώναζε με όλην της την δύναμιν μπέ! μπέ! διά να έλθουν να την πάρουν.

Άλλ' άντί να την άκούση κανείς άλλος, την ήκουσεν ό λύκος.

Τ'α δάση είνε μαύρα, όπως θά ειξεύρετε...

Μέσα λοιπόν από τ'ο βάθος, μακριά, άκούεται έν ούρλιασμα: Χού! Χού!

—Ο λύκος είνε, ειπε μέσα της ή γιδούλα.

Όλίγον κατ' όλιγον τ'ο ούρλιασμα επλησίαζε.

Άχ! τί φόβον επήρε ή δυστυχής αϊξ, όταν εις τ'ο σκότος, όπισω από μίαν φραγήν, ειδε δύο μεγάλα μάτια τ'α όποια έλαμπαν ως άναμένα κάρβουνα! Εφοβήθη, τόσο, τόσο ώστε δια να φύγη, τόσο άγώνα κατέβαλε, τόσο ετινάχθη προς τα εμπρός, ώστε έξεβηλε τόν πάσσαλον από τ'ο χώμα. Και τότε έωρησεν ως τρελλή, σύρουσα τ'ο σχοινίον και τόν πάσσαλον ό όποϊος εκρότε άπ' όπισω. Ο λύκος έτρεχε κατόπιν της.

Η γίδα επέρασε με έν πήδημα τόν δρόμον τ'ο δάσος τών πεύκων ήτο εμπρός της, όρμαζ λοιπόν εις αυτό και ό λύκος κατόπιν της.

Άλλά εις τ'ο άκρον τού δάσους ήτο, όπως ειπομεν, τ'ο παρεκκλησίον με την μισοανοιγμένη θύραν του ή δυστυχής γίδα όρμαζ, σκουνηζ με όρμην την θύραν, ή θύρα ανοίγει περισσότερο, ή γίδα έμβάινει...

Ο φοβερός λύκος έμβάινει κατόπιν της. Άχ! έχάθη ή δυστυχής γίδα!...

Άλλ' εξαφνα στρέφεται με έν πήδημα πριν ό λύκος προφθάση να την πιάση τ'ο κάρφει λάσπη από τ'ο στενόν άνοιγμα της μισοανοιγμένης θύρας ό πάσσαλος τόν όποϊον έσυρε κατόπιν της, εις τ'ο άκρον τού σχοινίου, επιάσθη δέν ειξεύρω, κατά πλατος της θύρας τραβά, τραβά, ή θύρα ξανακλείεται... και ό λύκος επιάσθη μέσα!

Την αύτην μερικοί χωρικοί πηγαίνοντες να κόψουν ξύλα, εύρηξαν την δυστυχή λευκήν γίδα να σύρη άκόμη με άπελπισίαν τ'ο σχοινίον και την άπελευθέρωσαν ως προς τόν λύκον ή ιστορία δέν λέγει θετικώς τί απέγεινε αλλά νομίζω ότι τον εδιάρθρωσαν όπως του ήξιζε.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

[Συνέχεια και τέλος: 171 σελ.]

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΜΗΤΗΡ. ("Αμα εισήλθε βλέπει ότι ή Εύγενία κλαίει και τρέχει προς αυτήν") Εύγενία, Εύγενία μου, τί έχεις;

ΕΥΓΕΝΙΑ (Στρέφεται ζωηρώς και στογγίζει με σπασμωδικήν χειρα τ'α δάκρυά της) "Ω, μητέρα... (καθ' έαυτήν.) Δυστυχία μου! Τί να κάμω τώρα;

ΜΗΤΗΡ. Τί έχεις; διατί κλαίεις;

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Με μεγάλην άμηχανίαν.) Εγώ, μητέρα;... εγώ... εγώ... δέν κλακα.

ΜΗΤΗΡ. Μου φαίνεται ότι κλαίεις, και πολύ μάλα.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Όχι, μητέρα, έχεις λάθος.

ΜΗΤΗΡ. (Λαμβάνει αυτήν από την χειρα και την πηγαίνει πρό τού κατόπτρου.) Κόττα αυτού μέσα.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Καταβιάζει την κεφαλήν της κατεντροπισμένη.)

ΜΗΤΗΡ. Βλέπεις ότι κλαίεις. Πές μου λοιπόν τ'ο διατί.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Διότι... διότι μου πονεί τ'ο δάκτυλό μου.

ΜΗΤΗΡ. Άλήθεια;

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Με σιγανήν φωνήν, χωρίς να σηκώση τούς οφθαλμούς της.) Ναι, μητέρα.

ΜΗΤΗΡ. Δόσε μου τ'ο να τ'ο ιδώ.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Πριν μ' έπονουσε τώρα έγινε καλά. (Δεικνύουσα την άριστεράν της χειρα.) Νά, ιδέ, δέν μένει πλέον σημάδι.

ΜΗΤΗΡ. (Παρατηρούσα τόν δάκτυλον.) Πραγματικώς. Τώρα πές μου, επέρασε πολυ ώρα απότ'ο σ' έπονουσε;

ΕΥΓΕΝΙΑ. "Ω, όχι! ήμην εδώ με την θεϊαν, όταν ήλθε ή Μαρία... (Διακόπτεται περίτρομος και λέγει καθ' έαυτήν.) Τώρα τ'α ζάβωσα...

ΜΗΤΗΡ. (Παρατηρούσα αυτήν εις τούς οφθαλμούς.) Η θεία; ή Μαρία; τί σχέσιον έχουν αυτά με τόν πόνον τού δακτύλου σου;

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Τεταραγμένη κάλιν.) Διότι τότε μ' έπ'ονεσε.

ΜΗΤΗΡ. Εύγενία, όμιλείς αίνωματικώς. Δέν καταλαμβάνω τίποτε. Κ' έπειτα τρέμεις... φαίνεσαι λυπημένη...

ΕΥΓΕΝΙΑ. Όχι, μητέρα, όχι. σε βεβαίω.

ΜΗΤΗΡ. (Καθ' έαυτήν.) Αυτό τ'ο κοριτσι και θέλει να μου κρύψη, αλλά δέν βλέπω διατί (Εις την Εύγενίαν) Τότε λοιπόν διηγήσου πώς έκεντήθης...

ΕΥΓΕΝΙΑ. "Ω, μητέρα, χωρίς καμμία αϊτία, εδιάβαλα...

ΜΗΤΗΡ. Και έκεντήθης έν ό εδιάβαλες;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Όχι, έν ό έπλεκα.

ΜΗΤΗΡ. Α! και ή θεία τί έκαμνε;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Η θεία δέν έκαμνε τίποτε.

ΜΗΤΗΡ. (Σεβαρα) Πολυ καλά, Εύγενία, χαίρω είσαι πολυ ειλικρινής.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Κλαίουσα.) "Ω, μητέρα, μη με μαλώνης. Περιμένα την θεία... (Καθ' έαυτήν.) Άχ, θεέ μου, τί βάσανο!

ΜΗΤΗΡ. Και πάλιν ή θεία! Τί σχέσιον έχει ή θεία;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Δέν έχει καμμία σχέσι...

ΜΗΤΗΡ. Μα να σου είπω, Εύγενία, με κάμνεις ν' άνησυχώ πολυ με τούς λόγους σου...

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Καθ' έαυτήν.) Άμην εγώ που κάθομαι άπάνω 'ς άναμμένα κάρβουνα!

ΜΗΤΗΡ. Καθώς βλέπω δέν έχεις πλέον έμπιστοσύνη 'ς την μητέρα σου, δι' αυτό θα ερωτήσω 'ς εγώ την θεία θά την ερωτήσω να μου είπη τί ξεύρει. (Έτοιμάζεται να εξέλθη.)

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Κατατρομαγμένη.) Μη, μητέρα, μη περιμένα.

ΜΗΤΗΡ. Άλλά σε παρακαλώ Εύγενία μου, είπέ μοι διατί είσαι τόσον ταραγμένη. Λέγει, τί έκαμες;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Τίποτε.

ΜΗΤΗΡ. Έκαμες κανέν σφάλμα; σου τ'ο συγχωρώ' αλλά πές μου τ'ο.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Όχι, μητέρα, σε βεβαίω, δέν έχω κάμη κανέν σφάλμα.

ΜΗΤΗΡ. Μήπως συνέθη κανέν δυστύχημα;...

ΕΥΓΕΝΙΑ. "Ω, ναι δυστύχημα..."

ΜΗΤΗΡ. (Περίτρομος.) Άχ! Θεέ μου, τί είπε; πές μου τ'ο, Εύγενία, τί είνε;

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Καθ' έαυτήν.) "Όχι δυστυχία μου! (Προς την μητέρα.) Άχ! μητέρα, δέν είμπορώ, δέν πρέπει να σου είπω..."

ΜΗΤΗΡ. Δέν είμπορείς; δέν πρέπει να τ'ο είπης;... ουτε εις την μητέρα σου, καν;...

ΕΥΓΕΝΙΑ. Είς σε όλιγωτερον παρά εις κάθε άλλην.

ΜΗΤΗΡ. (Καταφοβισμένη, καθ' έαυτήν.) Άχ, Θεέ μου, τί να είνε;

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Την παρατηρεί με λύπην, έπειτα λέγει καθ' έαυτήν) Δέν τ'ο έφύλαξα καλά τ'ο μυστικό. Την έδαλα εις ύποψίαν... ειχε δίκαιον ή θεία...

ΜΗΤΗΡ. (Καθ' έαυτήν, προσπαθούσα να φανή

ἀτάραχος) Ἐδῶ χρειάζεται τεχνη. (Εἰς τὸ κοράσιον)
Ἡ θεία τοῦλάχιστον εἰμπορεῖ νὰ το εἰπῇ;

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Κινεῖ τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.)

ΜΗΤΗΡ. (Με τρέμουσαν φωνήν, ἀλλὰ προσποιουμένη μεγάλην ἀδιαφορίαν) Λοιπὸν τότε θὰ ἰδοῦμε. Φυσικά, ἀφοῦ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἰμπορεῖς νὰ το εἰπῇς σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ μοῦ το εἰπῇς. Ἄλλὰ διατὶ ἀράγε; πιθανὸν νὰ μοῦ προξενήσῃ λύπην...

ΕΥΓΕΝΙΑ. ὦ, ναί, μεγάλην λύπην (Αἰφνης μετανοεῖ διότι εἶπε αὐτὰς τὰς λέξεις καὶ λέγει καθ' ἑαυτήν.) Ἀναθεματισμένη γλώσσα!

ΜΗΤΗΡ. (Φέρει τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν, ὑφώνει τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλ' ἀμέσως συνέρχεται.) Ἐννοῶ πόσον με ἀγαπᾶς, Εὐγενία μου, θέλεις νὰ κάμῃς νὰ μὴ λυπηθῶ.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ναί, δίνω τὴν ζωὴ μου γιὰ νὰ μὴ λυπηθῆς.

ΜΗΤΗΡ. (Περισσότερον συγκεκινημένη.) Τὸ βλέπω, καλὴ μου Εὐγενία. Ἄλλὰ εἰπέ μου τοῦλάχιστον διατὶ δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἰδῶ τὴν θεία;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Διότι ἔχει βγῆ ἔξω

ΜΗΤΗΡ. Ἄ! καὶ ποῦ ἐπῆγε;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Περίπατο... νομίζω.

ΜΗΤΗΡ. Περίπατο; με αὐτὸν τὸν καιρὸν; κύττα, πῶς βρέχει.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Καθ' ἑαυτήν) Εἶμαι βλάξ.

ΜΗΤΗΡ. Σκέψου καλλίτερα, Εὐγενία.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν) Τότε... νομίζω πῶς ἔχει πάγῃ ἔς τὴν ἐκκλησίαν.

ΜΗΤΗΡ. Εἰς τί ἐκκλησία, εἰς τὰς τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι; Ἀδύνατον!

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Καθ' ἑαυτήν) Ἐπροδόθηκα! Ἄχ, αὐτὸ τὸ μυστικόν, εἶνε φοβερό... Εἶνε βάσανο!

ΜΗΤΗΡ. Βλέπω ὅτι οὔτε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἰμπορεῖς, δὲν θέλεις νὰ μοῦ εἰπῇς ὑπομονή! Ἦές μου τοῦλάχιστον πότε θὰ ἔλθῃ.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Ζωηρῶς) Ἐπειτα ἀπὸ λίγου. Πιστεύω θὰ ἔλθῃ γρήγορα.

ΜΗΤΗΡ. Εἶθε!

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ἡ ἀπάντησις δὲν ἔ' ἀργήσῃ.

ΜΗΤΗΡ. Ἡ ἀπάντησις! πρόκειται λοιπὸν νὰ ἔλθῃ καμμία ἀπάντησις;

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Κινεῖ τὴν κεφαλὴν της, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.)

ΜΗΤΗΡ. Τότε λοιπὸν ἡ θεία ἐπῆγεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Ἀφελῶς) Ὅχι εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

ΜΗΤΗΡ. (Περισσότερον τρομασμένη.) Τότε λοιπὸν θὰ ἐπῆγεν εἰς τὸ τηλεγραφεῖον!

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Νεύει μετὰ τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.)

ΜΗΤΗΡ. Καί... θὰ εἶνε καλὴ ἡ ἀπάντησις... δὲν εἶν' ἔτσι;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ἐλπίζω ὁ Θεὸς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ κακό.

ΜΗΤΗΡ. (Μετ' ἀποφάσεως) Εὐγενία, πότε ἦλθεν ἡ εἰδήσις;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Εἶνε μία ὥρα καὶ περισσότερο. (Καθ' ἑαυτήν) Ἐτελείωσα, τὸ εἶπα πλέον.

ΜΗΤΗΡ. Καὶ ποῖς τὴν ἔστειλε;

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Βλέπουσα χαμαί, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ τὴν παρατηρεῖ ἀκαρδαμικτῆ, ψελλίζει.) Ἡ...

ΜΗΤΗΡ. Ἡ;...

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ἡ θεία!

ΜΗΤΗΡ. Ἄχ! ἡ Σοφία μου! (Πίπτει λιπόθυμος ἐπάνω εἰς τὸ ἀνάκλιτρον)

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Περίτρομος). Μητέρα! Μητέρα! (Τρέχει εἰς τὸ βάθος). Βοήθεια. Τρέξτε! Γρήγορα... Ἄχ! κατηραμένο μυστικόν!

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ, ἔπειτα ἡ ΘΕΙΑ καὶ αἱ ΑΝΟ.

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. (Τρέχει εἰς τὴν κυρίαν της καὶ τὴν περιποιεῖται διὰ νὰ συνέλθῃ.)

ΘΕΙΑ. (Εἰσερχεται ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ χαρᾶν.) Ἐσώθη! Ἐσώθη!

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Γονατίζουσα καὶ με πόνον.) Θεέ μου! σ' εὐχαριστῶ!... Ἄλλὰ ἔχει πλέον μυστικόν!

Α. Π. Κ.

(Κατὰ τὸ Ἰταλικόν).

Ο ΣΓΟΥΡΟΜΑΛΗΣ ΚΑΙ Η ΑΝΤΩΝΙΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ Σγουρομάλης εἶνε πολὺ καλὸς σκύλος καὶ ἡ Ἀντωνία ἐπίσης εἶνε καλὸ κοριττάκι. Ὁ Σγουρομάλης ἔχει ὠραῖον μαῦρον φόρεμα σγουρὸν καὶ ὑαλιστερόν, με λευκὸν καὶ ὠραῖον θώρακα ἐμπρὸς εἰς τὸ στήθος του, καὶ μίαν πλατεῖαν γραμμὴν λευκὴν καὶ αὐτὴν, ἡ ὁποία εἶνε εἰς τὸ μέσον τοῦ προσώπου του, μεταξύ τῶν δύο μαύρων ὀφθαλμῶν του τῶν ζωηρῶν καὶ γλυκῶν.

Ἡ Ἀντωνία ἔχει εὐγενὲς πρόσωπον μικρὸν καὶ ροδόχρουν, τὰ μαλλιά της εἶνε ὠραῖα ξανθὰ καὶ μακρὰ καὶ πίπτουν ἐπὶ τῶν ὤμων της, ἔχει καὶ μεγάλους ὀφθαλμούς γλαυκοὺς οἱ ὁποῖοι εἶνε ἐπίσης γλυκεῖς καὶ ζωηροὶ ὡσάν τοῦ Σγουρομάλη.

Ὅταν ὁ Σγουρομάλης καὶ ἡ Ἀντωνία εἶνε καὶ οἱ δύο ὄρθιοι, ἔχουν ἀκριβῶς καὶ οἱ δύο ἴσον ἀνάστημα.

Ὁ Σγουρομάλης ἔμως ἔχει χονδρὴν φωνήν, ἐν ᾧ ἡ Ἀντωνία ἔχει ψιλὴν καὶ γλυκετὰν φωνήν ἡ ὁποία ὁμοιάζει μετὰ τὴν φωνὴν μικροῦ πτηνοῦ.

Ἄλλὰ αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ ἀγαπῶνται πολὺ καὶ νὰ συνεννοοῦνται καλά.

Ὅταν ἡ Ἀντωνία ἐπιθυμῇ νὰ παίξῃ, ἀρκεῖ νὰ του εἰπῇ μόνον:

— Θέλεις νὰ παίξῃς, Σγουρομάλης;

Καὶ ὁ Σγουρομάλης ἀποκρίνεται ἀμέσως:

—Γάου! γάου!—Με αυτό θέλει νά ειπή: Δέν ζητώ άλλο καλλίτερο.

Ειξέυρει πολύ καλά νά παίξη τὸ τόπι καὶ τὸ στεφάνι, καὶ ὅταν τὸ τόπι ἢ τὸ στεφάνι πηγαίνουν πολύ μακρὰν, ὁ Σγουρομάλης εἰξέυρει νά τρέχη κατόπιν των καὶ νά τα φέρη διὰ νά μὴ δυσαρεστηθῇ ἢ μικρά του κυρία.

Ὅταν ἡ Ἀντωνία εἶνε μετὸν Σγουρομάλην, ἡ μήτηρ της εἶνε πολύ ἥσυχος, διότι εἰξέυρει ὅτι δέν εἶνε δυνατόν νά συμβῇ κανέν κακὸν εἰς τὴν μικρὰν της κόρην.

Εἰμπορεῖ μάλιστα νά τὴν ἀρίνη νά παίξη καὶ πλησον τῆς θαλάσσης. Ὁ Σγουρομάλης εἶνε δυνατός καὶ κολυμβητικὸς σκύλος, καὶ ἐάν ἡ Ἀντωνία πᾶσῃ εἰς τὴν θάλασσαν (ἐλπίζω ὅμως ὅτι ποτὲ δέν θὰ συμβῇ αὐτὸ) ὁ Σγουρομάλης εἰξέυρει πολύ καλά νά τὴν βγάλῃ καὶ νά τὴν φέρῃ εἰς τὸ σπίτι των.

Ἐνίοτε, ὅταν ἡ Ἀντωνία ἔχη πολλὴ παίξει καὶ εἶνε κουρασμένη, λέγει εἰς τὸν Σγουρομάλην:

—Θέλω νά κοιμηθῶ.

Καὶ ὁ Σγουρομάλης φωνάζει:

—Γάου! γάου! καὶ πηγαίνει καὶ ξαπλώνεται εἰς τὴν σκιὰν ἀπὸ κάτω ἐνὸς δένδρου.

Τότε ἡ Ἀντωνία ξαπλώνεται καὶ αὐτὴ εἰς τὸ πλάγι τοῦ Σγουρομάλη, στηρίζει τὴν κεφαλὴν της ἐπάνω του καὶ ἀποκοιμᾶται, ἐνῶ ὁ Σγουρομάλης, ὁ ὅποιος καὶ αὐτὸς θὰ εἶνε ἐξάπαντος κουρασμένος, κάθεται μετὰ τὰ μάτια ἀνοικτὰ καὶ ὀρθάνοικτα διὰ νά ἐπαγρυπνῇ καὶ νά προσέχη τὴν μικρὰν του φίλην.

Ὡ! ἰδέτε, πόσον ὠραία καὶ ἥσυχα κοιμᾶται ἡ Ἀντωνία! Καληνύκτα σου, Ἀντωνία! καὶ ὕπνον ἐλαφρόν!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος μεταξύ δύο παιδιῶν:
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Δεσπὶ αὐτὴ ἡ κόττα ἔχει μαῦρα πτερά, Εὐφροσύνη;
ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ. (Μεθ' ὑπερηφάνειας) Τόσον δὲ μικρὸν πρᾶγμα δέν εἰξέυρεις;... διότι ἀπέθανε τὸ παιδάκι της!

Ὁ μικρὸς Κουρικοκεφαλῆς εἶνε ὑπηρετὸς. Μίαν ἡμέραν τὸν ἔστειλαν ἡ κόρη τὸν νά του φέρῃ μίαν ἄμαξαν, διὰ νά ἐξέλθῃ περίπατον.
Ὁ Κουρικοκεφαλῆς πηγαίνει εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ εἰσέρχεται εἰς μίαν ἄμαξαν.

Ὁ ἀμαζῆς τὸν ἐρωτᾷ:
—Ποῦ θέλεις νά σε πάω;
Καὶ ὁ Κουρικοκεφαλῆς μετὰ σοβαρότητα:
—Αὐτὸ δέν σε ἐνδιαφέρει, ἀλλὰ τρέβα γρήγορα.

Ὁ μικρὸς Πίπης κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρά του μίαν πεντάρην ἢ μητέρα του τὴν ζητᾷ καὶ αὐτὸς λέγει:
—Νά σου δώσω, μητέρα, τὴν δική μου πεντάρα, ἀλλὰ νά μου δώσης καὶ σὺ μίαν ἀπὸ τῆς δικῆς σου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

(Τὸ νέον μυθιστόρημα τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ)

Ὁ ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ἐτελείωσε σήμερον, ἀγαπητοί μου φίλοι. Ἐκ τῶν ἀναριθμητῶν ἐπιστολῶν σας, τὰς ὁποίας καθ' ἡμέραν ἐλάμβανον, ἐπίστην ὅτι ὅλοι εὐχαριστήθητε ἀπὸ τὸ ὄρατον αὐτὸ μυθιστόρημα καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχετε πάντοτε εἰς τὸν νοῦν σας τὰ καλά διδάγματα τὰ ὅποια ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους περιέχει.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς τεύχους θὰ ἀρχίσω τὴν δημοσίευσιν νέου μυθιστορήματος τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται Ὁ ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ. Εἶνε καὶ αὐτὸ ἐπίσης τερπνὸν καὶ διδασκτικόν· ἐκεῖ θὰ ἴδῃτε πῶς ἀποδεικνύεται ἀληθὴς ἡρὸς ἐν μικρὸν παιδίον— τοῦ ὁποίου δέν σας λέγω ἀπὸ τώρα τὸ ὄνομα διὰ νά ἔχετε τὴν εὐχαρίστησιν νά τὸ ἀνακαλύψῃτε μόνοι σας—καὶ πῶς εἰμπορεῖτε καὶ σεῖς νά γίνετε ἡρώες μολονότι εἰσθε ἐπίσης και-

διὰ ἀλόγη. Καὶ ἐν κατορθώσῃ, ὡς ἐλπίζω, νά μιμηθῆτε τὸν μικρὸν ἥρωα τοῦ μυθιστορήματος, πόσον ὑπερήφανοι θὰ εἶνε οἱ γονεῖς σας! Ἐγὼ δὲ θὰ ἀκούω μετὰ κρυφὸ καμάρι τὰς ἡρωϊκὰς πράξεις σας καὶ θὰ λέγω: Οἱ σύνδρομηταί μου δέν εἶνε μικρὰ παιδία, ἀλλὰ μικροὶ ἥρωες!

ΤΟ ΤΑΜΕΙΟΝ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Μικροὶ μου φίλοι, σᾶς δίδω νά ἀναγνώσῃτε τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς τῆς φίλης μου Χωρικῆς, διότι ἐνδιαφέρει καὶ σᾶς ὅσον καὶ ἐμέ. Ἀκούσατε:

«Φιλτάτη ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, Ἀπὸ λοιπὸν (ἐξακολουθεῖ γράφουσα ἡ Χωρικῆ) ἅμα ἔλθῃς μὲς εὐχαριστεῖς τόσον πολὺ μετὰ τὰ ὠραία διηγήματά σου, πῶς εἶνε δυνατόν νά μὴ σε ἀγαπῶμαιν καὶ νά μὴ σε θεωροῦμαι ὡς τὴν καλλιτέραν μας φίλην; Ἐγὼ τοῦλάχιστον οὕτω σὲ θεωρῶ. Ἀλλὰ βλέπω καὶ κάτι ἄλλο εἰς

τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τὸ ὅποιόν με λυπεῖ. Τοῦτο ὅμως δέν ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ, ἀλλ' ἀπὸ ἡμᾶς. Βλέπω δηλαδὴ ὅτι οἱ συνδρομηταί σου ἐλησμόνησαν τοὺς ἀπόρους μαθητάς, ἀλλ' ἐγὼ παρῶς ὅτι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ θὰ ἦτο ἀκόμη ὠραιότερα, ἂν εἰς κἄθε τόσον ἐδημοσίευσεν καὶ κανέν δελτίον συνεισφορῶν. Δέν ἐξω δίκαιον, φιλτάτη ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ!

Τὰ τραγικώτατα τὰ ὁποῖά σοι στέλλω (ἀξίας ἄρ. 1) εἶνε διὰ τὸ «Τραμίον τῶν ἀπόρων μαθητῶν»

Σὲ ἀσπάζομαι
Ἡ ἀγαπῶσά σε φιλὴ σου Χωρικῆ.

Πραγματικῶς ἔχεις δίκαιον, ἀγαπητὴ μου Χωρικῆ, καὶ εἶσαι λίαν ἀξιώσιμος διότι ἐνθυμήθης τὰ πτωχὰ παιδία· καθὼς εἶπες ὅμως, δέν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ νά δημοσιεύω κάποια κάποια κανέν δελτίον συνεισφορῶν ἀφοῦ κανεὶς δέν συνεισφέρει πλέον, πῶς νά δημοσιεύω; Ἐἶθε τώρα νά γίνῃς σὺ ἀφορμὴ νά ἐνθυμηθοῦν καὶ πάλιν οἱ φίλοι μου τὸ «Τραμίον τῶν ἀπόρων μαθητῶν» καὶ μετὰ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα θὰ μαζευθοῦν, νά πάρουν καὶ πάλιν κάμποσα πτωχὰ παιδία τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ νά διαβάσουν καὶ αὐτὰ τὰ διηγήματα μετὰ τὰ ὁποῖα σεῖς τόσο εὐχαριστεῖσθε.

Διατὶ δέν θὰ ἐπίστευες, Πυγμαλίων, ὅτι εἰς Πεπιάς κωφάλοος ἠδύνατο νά σώσῃ παιδίον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποπληνθῆ εἰς τὸν Βράχον τῶν Γάρων; Ἰδοὺ ὅτι τὸ ἔσωσε. Δέν ἐνθυμήσαι; τᾶχα πῶς εἰς τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου ὁ πονηρὸς ἀπὸ εὐγνωμοσύνην ἔσωσε τὸν λέοντα; Ἡ εὐγνωμοσύνη, παιδί μου, εἶνε μεγάλη δύναμις δι' ἐκείνον ὁ ὁποῖός τὴν ἔχει εἰς τὴν καρδίαν του. Καὶ ὅστις δέν αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνην εἰς τοὺς εὐεργέτας του εἶνε κατώτερος καὶ ἀπὸ τὸν Πιπῆαν καὶ ἀπὸ τὸν κοιτικὸν ἀκόμη τοῦ μῦθου.

Καλὰ ἔκαμες καὶ ἄλλας ψευδῶνυμον; Ἀτρόμητες Ναύτα, ὡς ἐπίσης καλὰ ἔκαμες καὶ μου ἐγράψες ἀμέσως καὶ ἐπρόθεσθα νά σου ἀπαντήσω εἰς τοῦτο τὸ φύλλον. Τὰ ζητηθέντα βιβλία σοι ἐστάλησαν.

Ναί, φίλε μου Κ. Γ. ἔχασαν ἦδη ἓνα Κόμητα Μοναχρίστην, ὥστε ἔκλεον ἄλλο ψευδῶνυμον, καὶ κάμε ἄλλα ἀνίμνητα.

Πολὺ με κολακεύεις, φιλτάτη Χρησοπέδιλος! Ἡρα, λέγουσα ὅτι εἰς τὰς δόλιας ἡμέρας τῆς ἀσθενείας σου καμμίαν ἄλλην δέν εἶχες φίλην παρηγόρον, καθὼς ἐμέ. Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ καὶ χαίρω διότι διασκέδασα τὴν κλῆξιν καὶ τὴν θλίψιν σου. Τὸ ψευδῶνυμόν σου μοι ἀρέσκει.

Διατὶ παραπονείσαι, Ἐλλάτεια Ἀττικῆ; δέν εἶδες εἰς τὸ προηγουμένον τεύχος τὸ παιδικὸν πνεῦμά σου; Ἄδου μου καὶ μίαν ἀπορίαν: Τί σημαίνει τὸ ψευδῶνυμόν σου; Ἡ χαρὰ σου διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν ἄλλων παιδιῶν καὶ ἡ λύπη σου διὰ τὴν μὴ ἀνεύρεσιν τοῦ Σταφάνου ἀπὸ τοῦ Κοικιά, ἀποδεικνύει ὅτι ἔχεις καλὴν καρδίαν, Ἀτρόμητε Εὐζωρε. Τώρα ὅμως εἶδες ὅτι ἐσώθη καὶ ὁ Στέφανος καὶ μόνον χαρὰν πρέπει νά ἔχη, ὄχι πλέον λύπην, ὄχι!

Εἶπέ εἰς τὸν φίλον σου, Ρήγα Φεραεῖ, ὅτι εἰμπορεῖ μετὰ πέντε δραχμὰς νά ἀποκτήσῃ τοὺς δύο τόμους τοῦς ὁποίους ζητεῖ. Ἄς ἀπαυθῇ πρὸς ἐμέ.

Μ' ἀρέσει ἡ εὐλαχυνία σου, Ἰουλίε Καῖσαρ! ὁμοιωγεῖς δι' ἐνεκα ἀμελείας δέν μου ἐγράψες τόσον καιρῶν, καὶ δέν ἐλήθησες νά δικαιολογηθῆς διὰ ψευδοῦς τινος προφάσεως. Ἔτσι μ' ἀρέσει, νά λέγῃς τὴν ἀλήθειαν.

Τὸ νά ἐκλαμβάνῃς, ὦ Φιλόλογο, τὰ τυπογραφικὰ λάθη ὡς ἀνορθογραφίας καὶ νά ἔχῃς τὸ θάρρος νά μοὶ τα καταγγέλλῃς ὡς τοιοῦτας, ἀποδεικνύει ὅτι ἀγνωστὸς παντελῶς πῶς τυπώνονται αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ καὶ τί ἀπαιτεῖται διὰ νά μὴ ἔχη κανέν τυπογραφικὸν λάθος ἐν οἰκιδήσῃ ἐντυπον, καὶ δέν εἶσαι διὰ τοῦτο τόσο κατακριτέος, διότι εἶσαι μικρὸς καὶ ἀπειροσ ἀκόμη. Τὸ νά γράψῃς ὅμως ἐπιστολὴν ὅσα ἡ τελευταία σου, τοῦτο εἶνε ἀπελιτιστικόν, διότι

ἀποδεικνύει ὅτι ἢ σὺ εἶσαι κακοανατετραμμένον παιδίον, ἢ τὴν ἐγγραφὴν μόνος σου, ἢ ὁ ὑπαγορευτὸς αὐτῆν μεγαλόσχημος κύριος, ἢ τὴν ἐγγραφὴν καθ' ὑπαγόρευτον ἄλλου ὀπωσθήσῃ, καὶ ἂν ἄλλος σοὶ τὴν ὑπεργνώσει, σὺ ἂν εἶχες καλὴν ἀνατροφήν, μικρὴ κύριε, ἔπρεπε νά ἀρνηθῆς νά υπογράψῃς ἐπιστολὴν περιέχουσαν τοσοῦτον ἀπρεπεῖς ἐκφράσεις.

Ἄν ἤθελον νά σε στιγματίσω, δὲ ἐδημοσίευσιν ἐλόκληρον τὴν ἐπιστολὴν σου μετὰ ἀληθῆς ὀνομᾶ σου, ἀλλὰ σε λυποῦμαι καὶ δέν το πράττω. Ὅθ' ἀνηξίου μάλιστα νά ἀπαντήσω εἰς τοσοῦτο κηκοῦ ἐπιστολὴν, ἂν δέν ἐγνώριζα ὅτι εἶσαι παιδίον, καὶ ὅτι τὰ παιδία, ὅσον κακοανατετραμμένα καὶ ἂν εἶνε, εἰμποροῦν διὰ τῶν συμβουλῶν νά γίνων καλὰ παιδία. Φρόντισε λοιπὸν καὶ σὺ νά γίνῃς τοιοῦτος ἐνόσφ εἶνε καιρὸς ἀκόμη.— Καὶ τώρα ἔς πλέον τὴν γραφίδα μου διὰ νά ἀπαντήσω εἰς τοὺς φίλους μου, τὰ κακοανατετραμμένα καὶ εὐγενῆ παιδία.

Δέν πειράζει, φιλτάτε Θεοδοσιᾶδη, ἂν δέν γράψῃ ἀκόμη καλὰ ὁ Δεωνίδας ὁ Σπαργιᾶτης; φιλῶσέ μου τὸν καὶ εἰπέ του νά μου γράψῃ καὶ αὐτὸς ὅπως εἰμπορεῖ! Ἐγὼ εἶμαι συγκαταδοτικῆ.

Τώρα που ἐτελείωσαν αἱ ἐξετάσεις νά μου γράψῃς, ἀγαπητὴ μου Βυζάντη, συγχρότερα. Εἶπέ, σὲ παρακαλῶ, τὰς προσήσεις μου εἰς τὸν καλὸν πατέρα σου.

Πολὺ μοι ἤρσαν ἡ περιγραφή σου τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Πετροπουλάκη Βυσινιάδου Παπαροῦρα. Ὅταν τὴν ἐδιάβαζα συνεικνῆθη καὶ ἐγὼ ὡς νά ἦμην μαζὶ σου τὴν στιγμήν παύ του ἔρριψες μίαν φουέτα ἀνω.

Τί λέγεις, Βασιλεῖ τῆς Ἐρήμου; ἐλπίζεις, λέγεις, νά σε συγχωρήσω που δέν μου ἐγράψες ἐπειδὴ ἐκινδύνευες νά χάσῃς τὴν μητέρα σου; Ἐλπίζεις, λέγεις; Καὶ εἶνε δυνατόν νά μὴ σε συγχωρήσω ἀφοῦ ἡ σιωπὴ σου εἶχε αὐτὴν τὴν αἰτίαν; Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ τί ἄλλο ζητεῖ ἀπὸ τοὺς φίλους της παρὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων των; καὶ τὸ νά ἀγαπᾶτε τοὺς γονεῖς σας καὶ νά φροντίζετε δι' αὐτοὺς εἶνε τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἱερώτερον καθήκον. Εἰς αὐτοὺς ὀφείλετε τὴν ζωὴν σας. Καιρὸν ὅτι δέν σου συνῆθε αὐτὸ τὸ μέγιστον δυστυχίμα καὶ συχαίρω τὴν ἀγαπητὴν σου μητέρα διὰ τὴν ἀποσίωσιν τῆς κόρης της.

ἔκαμες λοιπὸν κανέν ἀπὸ τὰ παιγνίδια πού σας ἔδειξα, φιλτάτε Γ. Πανῶ; Γράψε μου ἂν ἐπέτυχεν νά χαρῶ.

Αἱ ἐπιστολαὶ σου, φίλε Γεώργιε Καστροῦτα, ὅσον συχναὶ καὶ ἂν εἶνε δέν με ἐνοχλοῦν, ἀλλ' ἂν ἔναντίας με εὐχαριστοῦν πολὺ. Πνευματικὰς ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν εἰμποροῦν νά μου στέλλουν ὅσοι οἱ ἀναγνώσται μου. Ἄν εἶνε καλὰ καὶ ἂν δέν τας ἔχω δημοσίευσῃ ἄλλοτε, τὰς δημοσιεύω, ἄλλως σας ῥίπτω εἰς τὰ ἀχρηστα χαρτιά καὶ περιμένω νά μου στείλουν ἄλλας δυναμένας νά δημοσιευθοῦν. Πραγματικῶς, φίλε κύριε Ἰωάννη Ν. Ζωγραφάκη; Τί περιεργον!... Τί λυπηρόν!...

Λοιπὸν τώρα τοῦλάχιστον, πού ἤρχισες πάλιν νά μου γράψῃς, ἀγαπητὴ Πολίκε Ἀστὴρ, ἔσο τακτικὸς πρὸς μέγαλιν μου εὐχαρίστησιν!

Σὲ συχαίρω διὰ τὸν προβιβασμόν σου, φιλτάτη Ἀνατέλλουσα Σελήνη, καὶ ἀνυπομόνος περιμένω νά μου γράψῃς πάλιν.

Σιγὰ σιγὰ, προσφιλεστάτη μου Ἀτρόμητες Μπουλίνα, θὰ μάθῃ καὶ ὁ μικροῦλάκης Κόκος νά γράψῃ ἀφοῦ ἔχει ἀδελφὴν τόσο καλὴν ἢ ὅποια γράφῃ τόσο χαριτωμένα. Δέν εἶνε ἀλήθεια, ἀγαπητὴ μου Κίκο; φίλος μου τὸν Λαθούριθον τῆς Κρήτης καὶ γράψε μου ἂν ἔγινε καλὰ καὶ πῶς ἐπῆγαν αἱ ἐξετάσεις σου; εἰς δὲ τὸν ἀγαπητὸν πατέρα σας εἰπετε, παρακαλῶ, ὅτι τὸν εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν καλὴν περὶ ἐμοῦ ἰδέαν του.

Ἐρωτήσατε, πληροφοροῦμαι, ἀπασιμαί, προσήσεις εἰς δι' ἔλλειψιν χώρου σήμερον, θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς τεύχος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

117. Συλλαβόγριφος.
Τοῦ ἡμίονου ἡμισυ τὰ δύο μου εἶσι,
Τὸ τρίτον μου... τὸ τρίτον μου, ὦ φίλε, εἶσαι σὺ.
Ἔσται ὑπὸ Θεοδοτίου Θεοδοσιῶδου.

118. Συλλαβόγριφος.
Ἐπίρρημα καὶ βία ἕν συνενωθῶσι
Νῆσον τινα μεγάλην ἑλληνικὴν γενῶσι.
Ἔσται ὑπὸ τοῦ εἰδὸς τοῦ Νεραληγρέτου.

119. Συλλαβόγριφος.
Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου,
Ἰχθύς τὸ δεύτερον μου,
Καὶ θρῆβογος τὸ τρίτον μου,
Πόλις τὸ σύνολόν μου.
Ἔσται ὑπὸ τῆς Ἀνατελλούσης Σελήνης.

120. Συλλαβόγριφος.
Ἄν τὸ πρῶτόν μου εἰς κράξῃ νὰ ὑπάγῃς ὅπου μένει,
Πλὴν τὸ δῖόν μου φοβείται, φεύγει καὶ δὲν περιμένει.
Τὸ δὲ δεύτερόν μου μέρος φῶς ἐκχύνει, φῶς λαμπρὸν
Καὶ σε ὀδηγῇ νὰ μ' εὐρήσῃ καὶ μὴ χάνῃς τὸν καιρὸν.
Ἔσται ὑπὸ τοῦ Πυγμαλιῶν.

121. Συλλαβόγριφος.
Εἶνε πρῆβεις τὸ πρῶτον, γράμμα δὲ τὸ τελευταῖον
Καὶ τὸ σύνολόν μου εἶνε νῆσός τις εἰς τὸ Αἴγαῖον.
Ἔσται ὑπὸ τῆς Βυσοῦσις Παπαρούνας.

122. Συλλαβόγριφος.
Ἐνόων ἕνα γράμμα καὶ μοναχῶν οἰκίας
Θὰ ἴδῃς μίαν νῆσον καλὴν τῆς Ἰταλίας.
Ἔσται ὑπὸ τοῦ Μίλωνος Ἄετοῦ.

123. Συλλαβόγριφος.
Τρῶγεις τὰ δύο πρῶτά μου, νῆσον ἔχλοι τὸ τρίτον.
Τὸ σύνολον, ἐκ τῶν ἑπτὰ φιλοσόφους τις ἦσαν.
Ἔσται ὑπὸ τοῦ Ν. Βλκ. Καστέλλοριζου.

124. Λεξιγριφος.
Εἶμαι κ' ἐγὼ βασιλεῖον, ὡς εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς
Ἐάν ὄμως θελήσῃς
Νὰ μ' ἀποκερῆσῃς,
Ἐν κράτος μέγα βόρειον ἑμπρός σου ἴ' ἀπαντήσῃς
Ἔσται ὑπὸ τῆς Χωρικής.

125. Λεξιγριφος.
Νῆσος τῆς Τουρκίας εἶμαι
Καὶ στήν Προποντίδα κεῖμαι.
Ἄν σὸ τέλος μου θελήσῃς ἕνα γράμμα νὰ προσθέσῃς
Καὶ στήν λήγουσαν τὸν τόνον εὐμενὸς νὰ μεταθέσῃς
Τότε πόλιν τῆς Βυβόιας
Θὰ ἴδῃς μετ' ἀπορίας.
Ἔσται ὑπὸ τοῦ Ἀπόδο, Ἀχιλλέως.

126. Λεξιγριφος.
Ἐπὶ τῆς γῆς ἡ πρώτη σου ὄπρηξά κατοικία.
Ἄν χεῖρ θνητοῦ καρμιά

Τὴν κεφαλὴν μου βίβη,
Τὴν γῆν ἀρίνων φαίνομαι εἰς τ' οὐρανοῦ τὰ ὕψη.
Ἔσται ὑπὸ Δημήτρ. Κ. Μάξιμου.

127. Αἰνίγμα.
Ἄπ' ἔξω εἶνε κόκκινον καὶ ἀπὸ μέσα ἄσπρο
Καὶ μὴ φροντίσεια πράσινη στὴν κεφαλὴ του ἔχει.
Ἔσται ὑπὸ τοῦ Φασουλῆ καὶ Οὐρητίτου.

128. Πρόβλημα. Εἰς πατὴρ ἀποθνήσκον ἀφήκεν εἰς τοὺς
τρεις υἱούς του 17 ἀγέλαδας καὶ παρήγγειλεν, ὁ πρῶτος
υἱὸς του νὰ πάρῃ τὸ ἡμισυ, ὁ δεύτερος τὸ τρίτον καὶ ὁ τελευταῖος
τὸ ἕνατο τῆς κληρονομίας.
Οἱ κληρονόμοι, χωρὶς νὰ σφάζουν καρμῖαν ἀγέλαδα,
ἔκαμαν τὴν διανομὴν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πατρὸς του.
Πῶς το κατορθώσων;

129. Πρόβλημα. Διαίρεσον τὸν ἀριθμὸν 196 εἰς τέσσαρα
ἄνισα μέρη, ἕξ ἂν προσθεμένον εἰς τὸ πρῶτον μέρος
τοῦ ἀριθμοῦ 6, ἀφαιρούμενον ἐκ τοῦ δευτέρου τοῦ αὐτοῦ
ἀριθμοῦ, πλλαπλασιαζόμενον τοῦ τρίτου πάλιν ἐπὶ
6 καὶ διαιρούμενον τοῦ τετάρτου διὰ τοῦ 6, νὰ εὐρεθῇ
ἄθροισμα, ὑπολοίπον, γινόμενον καὶ πηλίκον ἴσα πρὸς ἀλλήλα.
Ἔσται ὑπὸ τὸ Ζέων.

130. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων
δεκατεσσάρων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ζῴου τῆς
Ἀφρικῆς.

1. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 2. Εὐρωπαϊκὸν κράτος. 3. Ζωῦπον. 4. Ἦρωσ τῆς Ἑλλάδος. 5. Θῆρον. 6. Ποτόν. 7. Μέρος τῶν Ἑλλοίων. 8. Νομὸς τῆς Ἑλλάδος. 9. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 10. Θῶν τῆς Μυθολογίας. 11. Μέταλλον. 12. Νόμισμα. 13. Ἐπίρρημα. 14. Ἐννομον.

ΛΥΣΕΙΣ

- 101.** Λάρισα (Λ, Ρίς, Α). — **102.** Βοσνία. — **103.** Γάλα (Γ, Λ). — **104.** Σύνταγμα (Σύν, Τάγμα). **105.** Ὀχρὸς (*Ὀχ, Ρίς). — **106.** Κατάπλασμα (Κατά, Πλάσμα). — **107.** Ἡράκλειτος (*Ἡρα, Κλειτός). — **108.** Σίριφος, Ἐριφος. — **109.** Ὀνὸς, Νόξ. — **110.** Ἄηρ, Ἡρα. — **111.** Ρόδον, Ρόδας. — **112.** Ἰ' Ἄρει τοῦ: Καὶ σὸ ποτάμι κεῖμαι, γράφῃ: καὶ σὸ ὄνομά κεῖμαι. Μετὰ τὴν διδρωσιν δὲ ταύτην ἡ λύσις εἶνε τὸ γράμμα Ρ). — **113.** Ἡ γῆ. — **114.** ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ. (1. Δημήτρα. 2. Ἴον. 3. Ἀηδών. 4. Πήλιον. 5. Λεύκη. 6. Ἄρκτος. 7. Σίθηρος. 8. Ἰατρική. 9. Σῦκον). — **115.** Ἰθῆνος. (1. Ραδάμανθος. 2. Ἡμίλων. 3. Νάρκισσος. 4. Ὀκά. 5. Στυλὶς). — **116.** — Ἀλέξανδρος. (1. Ἀλκιβιάδης. 2. Αἴμων. 3. Ἐπαμεινώνδας. 4. Ἐάνθη. 5. Ἀλφειὸς. 6. Νάξος. 7. Δημοσθένης. 8. Ράμης. 9. Ὀ. 10. Σωκράτης).

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

- Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, 8. Ἀνατελλούσα Σελήνη, 10. Ἄνθος τῶν Λεμιῶνων, 9. Ἀτρώμητος Εὐζώνος, 4. καὶ 11. Ἀτρώμητος Μπουμπουλίνα, 6. Ἀσπρήτης Ναύτης, 9. Βρεγμένη Γάτα, 12. Χαράλαμπος Βυζάντης, 6. Βυσοῦσις Παπαρούνα, 9. Γαλλικὴ Σημαία, 9. Κωνσταντῖνος Γαυριλάκης, 5. Γεώργιος Καστριώτης, 13. Γλωσσοδέτης, 11. Γόρδιος Δεσφός, 7. Ἐλάτεια Ἀστική, 4. Ἑλληνικὴ Σημαία, 12. Ζηλιάρης, 8. Ἦρωσ τῆς Καλυπτάκας, 10. Ἦρωσ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, 9 καὶ 5. Θαλασσοπούλι, 8. Θεοδοσίος Θεοδοσιῶδης, 5. Ἰούλιος Κάισαρ, 10. Παναγιώτης Ἰπποκράτους, 5. Ἰωάννης Ἰωαννίδης, 8. Κατέβα νὰ Φάμε, 17. Λαδομήκος Ποντικός, 11. Θεοδώρα Π. Ααρμική, 5. Λιμὴν τῆς Ζέας, 7. Δημήτριος Β. Μάξιμος, 8. Μικρὸς Λεμβούχος, 12. Μικρούλα Τραλαλά, 12. Ἐλένη Β. Μπρούσκου, 4. Γεώργιος Πανάς, 6. Πανούργιος Ὀδυσσεύς, 6. Πολιτικὸς Ἀστὴρ, 7. Πυγμαλιῶν, 11. Πυρπολιτὴς Κανάρης, 9. Ρήγας Φεραῖος, 10. Αἰκατερίνη Κ. Σκοπέτου, 8. Κ. Β. Σουρλής, 6 καὶ 9. Φιλέλλην Φαβίερς, 5. Χρυσοπέδιλος Ἡρα, 7. Χωρική, 9. Ὠκύπους Ἀχιλλέως, 4.